

32658.

6021

Oh need āmmad!

Wanemuise
näitelawa
+ TARTUS. +

[Large red scribbles]

Wanemuise
näitelawa
✦ TARTUS. ✦

Oh need ämmad!

Lustmäng kolmes waatuses.

Alexandre Bisson ja Antony Mars

Tõlkinud Linda Simm.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukegu

45419

Wanemuise näitelawa,
Märts 1914.

2.

Osalised:

Oskar Müller, kililooja.

Sylvia, tema naine.

Prora Hermann, selle emm.

Paul, Mülleri sõber.

Hengel, laenukirjutaja, Oskari emm.

Werner, kapitalist.

Elida, tema tütar.

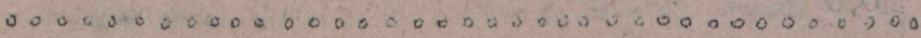
Marie, tema Mülleri juures.

Anna, tema Wernerit juures.

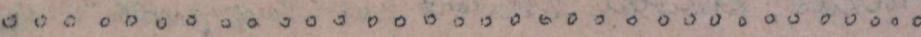
Uus talumees.

Kolm kirst talumeest.

Kaks kassikandjat.

Mängukoht: Suurelinna lähikonnas,
Esimise ja teise aastase tegevuse vahel
kaks aastat.

Esimene waatus.

Alumisel korral olev, toredasti sissesatud
 töötuba Oskar Mülleri suvemajas. Tagaseina
 suur lahtine kumerus, mille läbi park nä-
 ha on. Paremal ja pahemal pool üksik raou-
 mati kapid. Paremal ja pahemal pool kum-
 magil pool natuke taga pool ukseid. Ees, pake-
 mal pool rikkalikult ilustatud kamin; sel-
 le ligidalt, põigiti, suur kirjutuse laud (n.w.
 ministri töölaud) mille peal noodi pabe-
 rid, kumkirjad, kirjutuse nõud, väikesed ku-
 iud, rinnakujud ja muud sellesarnast. Kirju-
 tuse laud taga madal leentool, mis aga
 kõik kamina ja kirjutuse laud wabel tassis-
 taolise ei tohi. Paremal pool laud kõrval
 tool kõrge leeniga. Paremal pool seinääres
 pianino, mille peal üksikud noodilehed hun-
 rikus; klaveri kõrval pööratav pink. Pare-
 es paremal pool repositorium, partituriidega
 ja partitidena. Linn täidetud. Repositoriumi,

4.

raamatu kapid ja kaminor üüre pääl seisavad kuulsa te heliloajate rinnokujud. Mitmel pool toas toolid.

AB. Parema ja parema pool päältvasta-
jate poolt arvatud.

1. etendus.

(Besriide üleskernimise ajal seisab Sand musta riidega kaetudt päeva pilde aparasli taga, mis paremal pool es seisab, mis paremale poole pööratud on, kus Sylvia maitserikkas, heledas suveilukonnas, ilma kübarata, lahtise valge pitsist päevavarjuga, kõrge leeniga tooli juures seisab.)

Sand (kate all). Olge veel nii lahke ja pöörake nägu natuke paremale poole.

Sylvia (pöörab pah. p.).

Sand (nagu enne). So! Häga häa! (Lürab kate ära ja lähed Sylvia juurde). Kui ilus Te olete! ja kui hästi see kelnilik naeratus Teile näo järele on! (unistavalt) Terwe oma elu aeg võiksin ma Teid niivõisi vaadata!

Sylvia (naerles, aga ilma et ta seisusohka
mundaks). See näeks meiti natuke väsitaw
olema!

Sand (naagu enne). O, Sylvia! ... mis pärast
olete Te abielusse astunud?

Sylvia. Omas lõbu pärast ei teinud ma
seda täiesti mitte! Mul ei olnud sellaks wähe-
matki hirmu, ... aga minu emal tahtis, et
ma abielusse astun.

Sand. Ja päälegi veel minu kõige parema
sõbraga!

Sylvia (naeratades). Seda ei wõinud ma ette
wõtta! Mis pärast ei heitnud Teis minu ja
abielusse.

Sand. Ma ei tunnud ju Teid enne sugugi!

Sylvia (naagu enne). See ei ole minu süü!

Sand (tema kõest kiirni hoarates, tuliselt).

O, Sylvia! ... Sylvia!

Sylvia (oma näht ära wõttes). Olge ettewaat-
lik ... Te rikute mu lühelise seisukorra
ära.

Sand. Kas Te mind siis natukeneigi ei armas-
ta?

Sylvia (kosett) Ei armasta?... O, Te ei ole mulle just vastumeelt...

Sand (rohketraanides) Mitte?

Sylvia (jatkates), Ma võiksin Teil võib olla koguni armastada, aga seda ei tahi ometi olla, ... ma olen ju ometi abielus!...

Sand. Teil on õigus!... Arme selle üle enam rõõgime. - Ma tean mis mul nüüd üle jääb teha! Ma ei tahi edaspidi enam Teile silmi vaadata - ma pean siit ära minema!

Sylvia. Paris õigus! See saab meile mõlemile kõige parem olema!... Ilus silmist, see meelest!... (poolvaljult ja ruttu, ründata pargi poole on vaadatud) Wait, minu mees!

Sand (lähel ruttu aparadi juurele ja hüüab valjusti). Ma polein ennast mitte enam liigutada! Ma hakan päale!...

Üks! kaks! kolm! (võtab objektiivi koose pööralt ära).

7.

2. etendus

Endised, Oskar Müller.

Oskar / noo dilekt kõres, on pool waljusti
ümisedes aegamööda parem. p. keskel par-
gist sisse tulnud ja järel mõtetes aparadi
ja Sylvia wähele seisma, (aulewisi ümisedes)
ra, la, la, la...!

Sylvia (temale etteheitvalt) Oya Oskar...!
Sa eksitad ju meid!

Oskar (imestades) Ilina?

Sand (temale) Äärmiselt peom ma wäl wõrd
hõwama.

Oskar (aparadi silmates astub ruttu mõni
samm ettepoole! Ah, so! (Lõhe ette parem.
p. kuna ta Sanduga räägib) Kas sa wa tead,
et sinu näwopildi jandamine aja jookul
juba tüitawaks lähed! Kuhu sa aga lähed,
igal pool oled sinu oma aparadiga ees,
kusagil ei wõi sinu eest julge olla!... See
on lihtsalt uskumata et inimene kellel aas-
tas 20000 rissetulekut on, muid paremat
lõbu ei tunne, kui näwopilti valmistada!

Ja missuguseid pilta veel (naerab).

Saul (kes omavaparseliga tegemist teeb)
Pilkva aga!

Oskar (on põhem. p. kirjutuse laus taha
istunud ja ütleb noodilike poole noii-
dantes, naiele) Sylvia!... Ma komponee-
riin maaga ühe väikese rondo, mis
mulle omal soovitus kästi õnnestunud
on! Kuula. (Laulab, kuna ta selle juures
tantsi lööb) Tra, la, la, la...!

Saul (on võlms objektivi kaant poält
ära võtma, loeb kõvasti) Üks... kaks... kolm!

Oskar (ikka tantsi liies, loeb edasi). Peli!
üks - kaks -

Saul (kes kaane ära on võtnud ja sam-
mu kõrvale on astunud). Ära uneti!

Oskar (pilkevõlt naerdes) So, so! Sa jäudad
omavastiga!

Saul (objektivi kinni pannud, kummarda-
des Sylvia poole). Ma tänan teid!

Sylvia (põnevavarju kinni pannud ja mõne
sammu ette poole tules, ütleb kehjelt)

ohates / Alv! See ei ole sugugi kerge nii liiku-
mata - aial seista.

Oskar / moobile pöörde woodates, tantsi liines
Seda ma usun! (tasa) 1-2-3.

Sand / kes plattte aporoidist on wälja wõtnud,
Oskarile! Mul on veel üks plattte taga...
kui sul midagi selle wõsta ei ole, wõtan
ma wõhe sind ka üles!

Oskar (mitu) Ei ma tänan!... Pann oma
plattte parem minu ämmale!

Sylvia / Ma oma wõtan selle pakkumise
roõnna wõsta.

Oskar (pikawalt) / Poh siis!... Oskar ma ei ole
ameriwart prowa kerpmanii hommiku söögist
soodis wõimud. (Wabalt hingates). Ma ei
sunda sugugi ütelda, missugust õndsuse-
tundmust see mulle sünnitab.

Sylvia (hoawatult). Sa wõid julge olla et
mammal sesama tundmus on! (Isiub
parem. p. kirjutuselaua juurde).

Oskar. Kui rahulikult wõisime meil sin
elada, kui sinu ema ei oleks!

Sylvia (etteheitvalt) Oskar!

Oskar (ärgelalt colari jatkaes). Inna igal pool segab ta ennast meie wahel! - Kõik on siin ilmas kadu-ministri ja wõlitateks, walitusei rannutataks... linnad wõjused mas alla, temed rahwad kaonud ära... aga õnneid jääwad igawesest ajast igawesti!... nad on inimesses seltinonnu nurgaxinid... aga komistuse kiwid abielu-mestele.

Sand. O! Sa liisblad!

Sylvia (Oskarile). Mis sa minu emale öikti etteheita wõid?

Oskar (uttu) Paljugi!... Ta ei ole isegi lesk! Kui ta seda oless, siis wõiks teda chx veel wõid mehele panna... mõne waese kunnadile, xel-
 lel ainult kaasarara pöö-ari on. Ma olessin hõimeleger walnis naturxene shwerdama, kui temast aga lakti wõiks! (kirjutab wõitid
ja (õulab selle jures pool waljusti erese
ette) Fra. la, la, la!

Sand (Sylviale) Ma arwasin et tui ema lesk on.

Sylvia. Ei, ... ta on ainult lahutatud...

Oskar (wahel rääkides) Mees ei saanud temaga läbi, ... minu arust on see täiesti arusaadav!

(kirjutab ja laulab nagu enne) Pru, la, la, la!

Sand (Oskarile) Kas see herra Kermanniga wahel kokku saad?

Oskar. Ilmasgi! Ma ei tunnegi teda. Ta olla, nagu räägitakse, kunstnik!

Sylvia (wahel rääkides) Kõige anderikas laulja!

Oskar (edasiatrates) Ta põristab oma baritoni

kusagil Lõuna-Amerikas... aga Euroopasse ei julge ta oma armsa abikaasa pärast tulla.

Sand. Sa oled proua Kermanniga vastu ülesõutu-
ne, mille ei näi ta sugugi nii riikus olema,
nagu sa kirjeldad?

Sylvia (nuttu Oskarile) Kas kuulad mind!

Oskar (Sandile) Lühha et ma sulle selle pääle
vastan, et minu ülespidamine minu vastu su-
guigi meie kamaegse sõpruse kohane ei ole.
Oiguse pärast peaksid sa mind toetama, kui
minu armu mulle kallale kipub.

Sylvia (temale) Mamma ei kipu sulle üu sugugi kallale!

Oskar (ügedalt) Mitte? Waketpidamata teeb ta seola! Alles eila õhtu nimetas ta mind „noodi-treialiks“!

Sylvia. Sellepärast et sina teela „sexharaks“ nimetasid! Mis pärast pilkad sa alati tema kunstniku minevikku ja tema möödaloimist röötsid?

Oskar (nagu enne) Sellepärast et ta ikka ja alati oma tantsu mälestustest räägib ja oma endiste hiilgavate röötnudega hoopis, ... mis aga mulle, oma wahel õelud - rööga kaht- lused on.

Sylvia (õgedaks saades) Kuidas? Sa tahad ütelda et minu ema tõtt ei räägi?

Oskar (temale wahel röörides) Sinu armas ema milistati omal ajal Marselles wälja, ... siis Bordeaux's, siis Nizzas, siis Münchenis ja nõnda igas linnas kuni ligi põhja naabari. Ma muretserin oma sellewegsed ajalehed, tahad sa neid lugeda?

Sylvia (lühidalt) Ei!

Sand (Oskarile) Jätta juha word see jutt

ja tee oma äärmisega parem rahu!

Oskar Kui ta minu muusika pilkumise järel jätab, siis ei kohtle ma tema tantsu kunsti juures kor enam!

Sylvia (äritult) Ahh siis tulidage oma tülikorral ometi lõpu lixult ära ja siis jääge rahule!

Oskar (üleskarates). Ha! usu mind, ma olen sinu armuigi juba lõpu teinud, kui sinu ema mees oles olnud!

Sand (porgi poole nõidates) Säält ta praegasti tulebgi!

3. etendus.

Endised. Proua Kepmann.

Pr. Kepmann (tuleb wittu parem. p. tagant porgist läbi kuskusse, kust ta väga äritatult ja elawate liigutustega tagasi hüüab) Selle üle nõuan ma otseskohe seletust. (Astub sisse ja küsib wihiselt Oskari käest) Mis see sedel sääl wäljas wärawa küljes tähendab? Te tahate sedo majas siis ära minna?

Oskar. Jannidugi!

Pr. Kepmann (naawenne) No see on ometi liiq!

Sylvia (wabele rääkides Oskarile) Kas see tõsi on?

Oskar. Muidugi!... Me peame tulevikus kokska hoidma! - Minu aastane sissetulek on wae- walt 20000, ... ja meie annume koks kordel niipalju wälja!

P. Kepmann (teatavalt) Selle juures ei ole mina omegi mitte süüdi?

Sylvia (wabele rääkides) Ja mina ka mitte!

Oskar (pilwawalt). Mitte? Ah, siis olen küll mina üksi selle juures süüdi!... Olgu nüüd kuidas sellega ka on, ... me peame tulevikus oma korteriga linnas üksi läbi saama!

Sylvia (nahaselt) See saab wäga igaw olema!

P. Kepmann (ixka äritult Oskarile) Mis pärast ei suurenda teie oma sissetulekut, tehke oma helitööga raha?

Oskar. See ei ole nii kerge!

P. Kepmann. Mitte? Hää muusika järele on ixka nõudmist. Aga mis olete teie oma helitöödega wabe aasta jooksul teeninud?

(teatava liigutusega) 179 rbl. 50 kop.!

Oskar. Oho!

Pr. Kemmann (mittu wabeleräõksides) Ja misidugi, mitte prassiigi rohem! (Temale õige ligiolle minnes) Teate mu herra, et minna iuba 25 aastaseks, oma nooruse pääle wõatamata, Kairoas Egiptuse abinõuninga ees tähtsisin ja mul 25 tuhat aastas sissetulekut oli?

Oskar (pilekawatalt) Täesti? Sellepärast on ka teie noorus nii kangesti äraskulunud.

Sylvia (haawatult) Oskar...!

Pr. Kemmann (kes omar kõnnaruse ja liigutustes alati endist tähtsijat tundor lasel, Oskarile)

Ma usun koguni te tahate omar ämma haawata!

Oskar (kannatamatalt) Mitte sugugi! Aga mul on hirmu täis iga päew ette heiteid kuulda! Wõiwate teie, et see wäga armas on, kui sind ühtepuhken rumalaks ja ilma andeta inimeseks nimetatakse?

Pr. Kemmann. Näidaxe oneti et teie sellega üleskohut tehtakse! Komponeerige! Tehke töö!...

Oskar. Seida on kerge ütelda! Selle jaoks on raha tarwis... ja see puudub mul siin täiesti! Iga silmapilks eksitatakse mind. Pea tuleb üks,

pea teine, kellega ma rääkima pean! ...
 Wäerussõimudel, pidustustel ja pallipidudel
 ei ole lõppu! ... Kust pean ma niisugustel
 tingimistel tarviliku rahu võtma et loo-
 mise meelele saada?

Pr. Kerpmann Kuidas teised seda saavad?
 Itaaliake, võituskus, oma sõpra Popert, igas
 asetas komponeerib ta terve poola kasiwa
 opperettesid ja kõik kontakse ette!

Oskar (utu) Popert ei ole naise mees, ... järje-
 likult ei ole tal õmma, ... ja see on väga
 tähtis!

Dr. Kerpmann (pöörab õlasid kehitades ära).

Oskar (edasijätkates) Ka mul on praegu
 suur popert teaxsil!

P. Kerpmann (nõlgawalt). Kas te sellest ära ku-
 lunud „Ariadnest“ räägite?

Oskar. Ja muidugi: „Ariadne“ see maha-
 jäetud! Keda ma kahjaks liiga sagedasti
 maha jätma pean, ... sest et mind alati,
 mul waimustuse tuju tuleb, jälle eksita-
 taksse. Selwiisil ei saa ma erimesest waatusest

Kangemale!

P. Kerpman (pilsuralt) Juba kaks aastat...?

Oskar (nisama) Ei! Alles kahesotakümmend kuud!

P. Kerpman. Alles! See ei anna suurest mõtetariksusest tunnistust!

Oskar (aritatult) Hordam! ma annan teile tõsiselt nõu mind oma pilksamistega rahule jätta...!
(lõhele tema poole).

P. Kerpman (tagasiastudes) Häämeeliga! Ma ei astu neisse ruumidesse võimalikult varsti enam, et teid teie väimustuse hoo mitte esitaks.

Oskar. See saab mulle väga armas olema!

(istub jälle kirjutuse laua taha).

Sylvia (emale). Arvamest ilmaaegu viihastat, armas mamma! Minu mehel on täna halb tuju. Põõgime parem millestgi must. Herra Sand tahab sinust põerapilti teha.

P. Kerpman (rõõmsalt) Tõesti?

Sand (emale). Jammidugi! Mul on parajasti veel üks platte käepärast!

P. Kerpman (järele mõeldes) Mis ma omale sellens

selga panen?

Sand. Ma arvan, te võiksite niisama
seis jääda, nagu te olete?

Pr. Kerpman (Christades) Oh ei! See ei ole ei
sünni mulle sugugi, nor näen kui herne-
hinnutus wälja!

Oskar (Kesile) Pääl on tal õigus!

Pr. Kerpman (Kühise mõtlemise järele
wõmsalt) Ahora! Mul on üks mõte! Ja
nüüd ma tean mis ma omale selga panen!
(Sandile) allor palun teid ainult 10 minutit
oodata! (Christasalt naerdes). Ma ei ütle
muid midagi kui: te saate inestama!
(Küpal tantsides pahem. p. ära).

Sylvia (Sandile) Selle aja sees mängime
meie parajis palli, ... kui teil midagi selle
vastu ei ole?

Sand (wiisakalt) Kõige suurema hõr-
melega! (Kõtab põuapildi aparati ja
lähel tagant veskelt parem. p. ära).

Sylvia (Oskarile). Sa võid nüüd rahulikult
tööd teha, nüüd ei eksita sind keegi!

Oskar (ilmor üles vaatamata) See on mulle
väga armas!

Sylvia (ärminnes enesele). Missugune mees!
Ja mina olen temmas klass ajaks tema külge
kõidetud (keskelt ära).

H. etendus.

Oskar (üks, väikese wahaja järel, kunar
ta pöörd kahle rõie wahel, wõitades mõtes
enese ette wõitis, tõstab pöör üles) Kas mul
tõesti annet ei ole?... Sedar ma ei usu!...
Ahh, ma watsun wähegi tujuisse saada...
(Wõtab wõsikirja kätte ja loeb sellest aega-
mööda, sõnu rõhutatades).

"Tühjal saarel üksik maha jäätud ma,...

Peau ma siin noorelt juba nõrtsima!"

Wärsid ei ole suuremad asjad... ja neustele
peau ma mõjuwa munsika loama!...

Aga sedawiisi teewad need herrid luuletajad,
nad pistavad aga mis kätte juhtub paberis-
se ja ütewad enesele: watsugu helilooja ise
kuidas ta sellega toime saab! (Wõtleb notuse
aega ja laulab siis poolwaljusti üht tutawat

viisi). „Tühjal saarel üksik mahajäätud ma...
 (poolelijättes) Ah ei!... See viis on kusagilt
 mujalt, ... siis arvotakse veel et ma kusagilt
 näpanded olen! (Hakab meest teist tuttawat
viisi) „Tühjal saarel üksik mahajäätud ma...“
 (poolelijättes) Ei, see nagu sõlab ka tuttaw!
 (Tõuseb üles ja löheb raamatuga parem. p. sõn-
 veri juurde, kus ta ühte viisi otsib). „Tühjal saarel...
 Ah, nii sõlab see juba paremini! (Hakab rõõmsalt) „Tühjal
 saarel üksik...“ (poolelijättes) Aga ei! Kivi saar tühi on, siis
 ei ole üriõndel ka kallis niivõisi varjud... (Hakab lausa
 ja rõõmistades), Tühjal saarel üksik... (poolelijättes)
 Digis!... (niisama sõnari laudes)... „üksik mahajäätud
 ma...“ (hüüakseid nootiseid renitades ja hüüab siis rõõ-
 durõõmsalt) Bravo!... (sõndab) „mahajäätud“!...
 Suurepäraline!... Otsi tunned, kivi mahajäätud ta
 on!... (Rõõmsalt) Ah, nüüd olen ma parajas hoos!...
 (Wõtab luuletuse jälle wätte).

5. etendus.

Oskar. P. Kepmann.

P. Kepmann tõmbab pahem. p. sisse ja hüüab hirmus
äritult). Waimes...!

Oskar (kõrval vihasele püsti). Siis see müisid õigi!...

Juba jälle eksitatakse!... (jämedalt) Mis te soovite?

Fr. Hermann (nõrk veel äritatult). Ma palun teid
lasser kõõgitiidruu ja jalamaid lahti!

Oskar. Sophie? Mis pärast?

Fr. Hermann. Sellepärast et ta minu käes ei taida!

Oskar. O, see ei tee midagi, kui ta aga sööksid ära
võin!

Fr. Hermann (kõrval) See tähendab, see on siis teie
tahtmine et mind sinu majas teotakse?

Oskar (kindlalt). Minu tahtmine on et mind rahule
jätatakse ja mitte maja rütmis asjadega ei tili-
tataks, mis mulle midagi võrdub ei lähe.

Fr. Hermann (vihasele). Ah! Hävi küll! Ma saan
juba aru! (Kõrval, ahvardades). Oota see! Sellel
peab varsti lõpp olema! (Lükkab pahem. p. nuse lahti
ja jookseb vihasele ära).

Oskar (temale järele hüüdes). Sophie jääb! Teie ma
ära ei saada! (Ta tuleb ettepoole ja ütleb enesele). Ta ei
ole küll hävi kõõgitiidruu, ... aga ta ei salli minu
ämma, ja sellepärast peab ta süa jähuma, ... ma
liian talle roogida palva jure! ... (Istub jälle

Klaweri juurde! Kõikmine siis mahajäätud Ariadne
 adne juurde tagasi pöördus! (laulab) „maha jää-
 tud ma“...

6. etendus.

Oskar ja Sylvia.

Sylvia (tuleb ruttu deskest sisse). Oskar!

Oskar (pahavõlt enesele). Jälle eksitatakse!

Sylvia (edasi rääkides, kumr tu taas midagi otsib).
 Kas sa minu palli ei ole leidnud?

Oskar. Ei!...

aga ma usun, et ma oma Ariadne
 suure aria alguse olen leidnud!

Sylvia (ükkõikselt, isegi edasi ständes). So?... Sii
 ära kaota teid jälle ära!

Oskar. Kuu! (Laulab unistavalt klaveri saate)
 „Pühjal saarel“...!

Sylvia (nagu enne). Väga ilus!

Oskar (laulab edasi ilmsel klaveri kaasmänguta)
 „maha jää-tud ma“. (Kõngib) Siin peab kaas-
 mängu väikima, sest kui Ariadne üksi on, siis ei
 või tal ometi kaasmängu olla!

Sylvia (ilmsel et ta sedas kuulaks, ütleb järsku
 poolraajult enesele) Ah nüüd tuleb mulle meelde,

paal on triiphoones! / Jooseb ruttu keskelt
parem. p. taba ära).

Oskar (tema äraminekut silmates, enesele). Ta
ei pane minu muusikat täheleegi! (ohates) Mis-
sugune kurvastar teadmine heliloojale, et oma
enese naine nii vähe sinust arm saab!... Ma
otsin oma Ariadne juurest troosti! (laulab)
„Pean ma siin nii noorelt juba närtsima!”

7. etendus.

Oskar ja Mengel.

Mengel (era laeva-kapteni ülikonnas tuleb parem.
p. sisse) Kas ma võin herral Oskar Mülleriga kok-
ku saada?

Oskar (vihaselt üleskarates) Tulise pihta! Kas
siis silmapilkugi rahu ei saa! (Tunnub Mengeli
ära). Mis ma näen? Tüü, armas onu! (Ulatab
talle mõlemad käed).

Mengel (siidamliselt, tema kõest sinni võttes).
Jamuidugi, mina ise! Kuidas sa küsi küib,
Oskar?

Oskar (sõbraliselt). Mitte just halvasti!...
Sellest on juba tükk aega tagasi kui me

viimati üks teist nägime!

Mengel (üks rõõmsalt ja lohakelt) Ligi kolm aastat! Aga edaspidi näeme üks teist vist sagepärast damine, sest mina mõtlen nüüd pubkusele jääda. - Kas sul midagi selle vastu on kui ma mõnes päevaks siia sinu juurde jään?

Oskar (ruttu) Missugune küsimus? Mul on sulle üle aimult hõõrmeel! Minu naine saab selle üle kor wäga rõõmustama! (Kõiseb teed istu- dori ja istub ise tema kõrvale).

Mengel (istudes) Sinu naine? Sa oled siis ikka tõesti naise mees?

Oskar (arwates) Jaa! Juba kaks aastat!

Mengel. Minu olin siis parajasti Madagascaris kui sinu pulma teate tuli. Kui ma sinu kirja läbilugesin, ütelsin ma: „Lammast!“ Anna endast, et ma nii awalik olen.

Oskar (nagu enne) Ärge laske ennast eksitada!

Mengel (edasirääkides, kuna ta talle mõlemad känd olade pääle paneb). Ütle mulle ometi, kuidas võisid sa ometi nii ette waatamata olla et sa mitte aimult abielusse ei astunud waid

25.

ka veel õmma pöölekambra majasse wõtsid?

Oskar. Minu ei nõudnud teda ju ka sugugi,
aga see oli tingimiseks! Emu tütreaga ühes!...

Mõlemad wõi ei kumbagi!

Mengel (wäljapuhwatahes). Minu olex siis parem
ei kumbagit wõtnud!

Oskar. Seda ütlen ma eniile nüüd ka, - aga Syl-
via oli nii ilus ja minu olin nagu ära nõitnud...

Mengel (wahel rõõksides). No häwi küll, aga emu?

Oskar. O, seekord enne pulmi oli ta minu arust
päris kena. Tema imelik wiis tegi mulle koguni
lõbu. (Wiiritades). Ta on enne nimelt tantsija
olnud.

Mengel (imestades). Tantsija? Sellest ei kirjutanud
sa mulle ju midagi!

Oskar. Ma sain seda ise ka alles pärast kuulda!

Mengel. Kus sa teolad siis tundma õppisid?

Oskar. Mere ääres, ... ta oli oma tütreaga suvitamas.

Mengel (rõõgib naerdes wahel) Ja oma wõrkusid
wäljawiskamas ja sina lastsid ennast kinni püüda.

Oskar (aralt) Ja!

Mengel (lõbusas tujus jätkates) Nagu mõni loll punn-

paabuse! Sa wabandad et ma owalik olen?

Oskar (naగుenne). Heõmeelega! Mor ütlen
enesele ju sagedasti küll sellesarnoist!

Mengel (teda kõrest kinni nõttes) Kas sa siis
nüüd vähemalt õnnelik oled?

Oskar. Seda ma nüüd just tõendada ei
julge.

Mengel. Mitte? Kas su naene siis sind ei
armasta?

Oskar. Sõõk küsite te minu kõrest liiga palju!
Ma annan, seda ei tea te ise kõr! Tä ostus abi-
chusse sellepärast et tema ema seda tahtis,
kellel pääõsi oli et enesele ja oma tütrele mureta,
mõnusat elu muretseda.

Mengel. Kuidas siis sinu naese kasvatamisega
lugu on? Kas te üks teiseга hästi löbi saate?

Oskar. Meie lähme, kahjuks, igas asjas lahku.
Kõik mis temale meeldib, ei meeldi mulle ja
ümberpöördud, — muusikat ei salli ta sugugi,
iseõranis minu omor!

Mengel. Oh häda!

Oskar (ägedalt) Päiale selle ei ole ta sugugi

perimeere ja rahaga ei oska ta sugugi ümber
 kõia, rahoi nagu sulab talle näppude wahela
 ära... Ma toon sulle väikse näituse. Eila sa
 dab ta meie aedniku raandtee jaama et ajalehe
 nummert tüür, mis ainult 5 kop. maksab. Tä
 annab aednikule Trublalise ja jätab ülejääwa
 raha temale wäljastamiseks! Kas mis Te selle kohta
 ütlete?

Mengel (kuiralt). Kui ta igapärew ajalehti loeb, siis
 isegi küll mõjub.

Oskar. Eks ole?

Mengel. Koh, ja sinu naese emar?

Oskar (nuttu) O, see on nii tige ja wastin kui kuiri-
 waim ise!

8. etendus.

Endised. K. Kepmann.

K. Kepmann (hulleti ülikonnas, tiirakestega selja
pöäl, lillepärjaga juurtes ja lillewanik käes, tuleb
hahim. p. hürates sisse ja tantsib näitloma keskele,
kuhu ta, lillewanikut pöäl kohal hoites, edewalt
naerataades uisuma jääb).

Oskar (teola ilmotes, enesele) Tänu wägi! Ota see võimalik?

Mengel (õnne imestades) Mis see siis on?

Oskar (kiitledes). Minu õnn, laenu scripten Mengel! ... minu õnn, proosa Kepamann! (Läheb ette parem. poole).

Mengel (rohkestult enesle) See on siis tema õnn?

Pr. Kepamann (tantsib Mengeli poole). Mu herra, ma tantsitan teid! (Ta teeb tantsijate moodi taha poole minnes kolm grazios kummardust).

Mengel (kummardab). Auustatud proua, see on mulle suureks auuks! (Pöörab kõrvale, sest et ta näeru enam tagasi hoida ei jõua, enesle).

Tulise pihta! No see on aga!

Oskar (probameelega pr. Kepamanni). Ega te meile ometi midagi ette tantsida ei taha?

Pr. Kepamann (prolastavalt). Ei, herra väimees, ma tahan ennast ainult põisapildiks üles võtta lasta! (Mengelile). Selle pärast peaksin ma enesle selle ülikonna, milles mulle varemalt nii palju loorberisid noppiti. - Eks ole? See ei ole igapäevane ülikond? (Teeb pirouetti)

Mengel (naeru vägisi tagasi hoides) Ei midugi

mitte! (Kõrasole). Kus surat ma seka nõrgu juha
eme olen nõinud?

Oskar (pahaselt pr. Keppmannile). Kas teil siis su-
guji häbi ei ole niisuguses ülikonnas ümberjoota?
Teil raudaduses trikood!?

Pr. Keppmann (haavatult). Minu raudaduses?... Põu-
telaval on veel palju vanemaid „noori tütarlapsi“
niisuguses ülikonnas näha, ... kui see minu ema
enam päris värske ei ole!

Oskar (pilkvalt). Ülikond ei ole ainuke asi,
millel värskus pumbub.

Pr. Keppmann (vihaselt). Häbemata... (Tantsib läbi
pargi paremale poole ära).

9. etendus.

Mengel. Oskar.

Mengel (temale järele wõolates, enesele). Ma pean
teid tingimata kusagil nõinud olema!

Oskar (Mengeli). Ah, armas vana, mis te ütlete
selle kohta?

Mengel. Tä on napp!

Oskar. O, kui muud midagi ei oleks! Aga ta on
tuge, tujukas, isemeelik ja riidleja!... Seda rõike

kannataksin ma kor veel ära, ... mis mind
aga kõige rohkem vihastab ja mida ma talle
ialgi andeks andma ei saa, see on põlgus,
mis tal minu muusika ja minu loova ande
vastu on! ... sinult äksainuse minu heli-
töödest on temal es armu leidnud, see on
üks „Barcarola“, mis ma oma naise esi-
mestel pööraolet pööle püüni pühendasin! -

Mengel. Barcarola? See puudub ju minu
elukutsesse! Seda oleks harras teha.

Oskar (meelitatud) Kas ma teda teile ette
pean loulma?

Mengel. Kui sa mulle seda meele hõõrd tahad
teha!

Oskar. Häameelega! Te saate nägema, et
ta mul hõõrd on õnnestunud! (Stuba-
seriette, mälukskirib ja laulab siis).

Tuul purjesid paisutab.

Laev merel kiigub.

Dö ilma koisutab.

Laev merel liigub.

Teekühikes mul on silm
On elu teedel.

Jar viib üks võik mis ilm
Mind õnneteedel.

Mengel (kui Oskar laulu lõpetanud on) Bravo!
(Pärsutab käsa).

Oskar (hõuseb üles ja küsib meelitatult). Kas ta
teile meeldib, õnn?

Mengel (tema nähtu surudes) Muidugi!

Oskar. Ah, ta ei ole võib olla küll just ei tea
kui suur asi, ... aga komponeeritakse veel
halvemaid asju.

Mengel (naerdes) See on õige.

10. etendus.

Endised. Pr. Hermann.

Pr. Hermann (tuleb jälle kasselt sisse). Üles-
võte lõuvs suurepäraselt võrds, ... ja herra
Sand kiitis väga minu ülikonda!

Oskar (temale) Tä pilvas teid.

Pr. Hermann. O, ei! Tegäiks ei ole min taktita
kui teie!

Oskar (nuttu) Taktita? mina? kui helilooja?

Pr. Kepmann (jammidugi) (Säbel tahapoole).

Mengel (kes teda vaatles, enesele). Ah, niind tunc-
nen mor too ära! - õigus, tunc ta on! (kõvasti)
Pimperwilla!

Pr. Kepmann (ruttu ümberpöördes). Kuidas? (Men-
gelile) Kust teie minu kunstniku varjunime
teate, kapteni herro?

Mengel. Kus te mind siis ära ei tunne?

Pr. Kepmann (imestades). Minna? Teid-ei!

Mengel. Minna olen ju, väike Ferdinand, ... üks
teie tulisematest austajatest.

Pr. Kepmann (röõmsalt). Teesti? Teie olete väi-
ke Ferdinand? (kõrvale) Kuidas inimene en-
nast ameti niivõisi muuta võib!

Mengel (enesele). Tulise pihta! on see aga wanaas
jäänd!

Pr. Kepmann (ehvistades Mengelile). Mul on väga
häämeel et ma teid jälle näen! (klatab te-
male päe)

Mengel (kema rõõm surudes). Mul on väga
häämeel!

Oskar (naerdes) Wana arm ei roosteta!

Pr. Heppmann (heidab tema poole kirjapilgu ja tahtsib siis teha poole, kus ta püüvapidoli albumi avab).

Mengel (Oskarile). Kui sa teaksid kuidas ma vanast temast waimustatud olin!

Oskar (piltsuvalt naerdes). Mitme kümne aast?

Mengel. Ma saatsin sellekorral nii mõnegi öö tema akna all mööda.

Oskar (nagu enne). Gitaarikaenla all?

Mengel (naerdes). Ei, seda küll mitte!... Aga salmisid tein ma temale!

Oskar (naerab). On see võimalik?

Mengel. Mis ei tee inimene siis kõik ära, kui ta soov on!

Oskar (naljatades). Te pidite rekord küll veel väga noor olema?

Mengel. Seda ma olin!... aga tema oli rekord tõesti kena!

Oskar. Tõesti? Siin võib nüüd näha kui kadus kõik ^{sinu} on!

Pr. Heppmann (tuleb avatud albumiga ettepoole ja näitab seda Mengelile). Waadake siin minu

piltisid kostümides, — see siin „Fundi-
neust“, see „Willem Tell ist“, see siin „Proh-
metist“! — Kas tunnete mind jälle ära?

Mengel (piltisid vaadates). „Jarmidagi!“

Pr. Hermann (teist pilti nõudates). „Ja siin:

„Kõivineuna“! Kas teil veel meles on, mis-
sugune kiiduvõiduse tõm siis lohti pää-
sis, kui ma seda osa tantsisin? (Harab

Sylphide tantsu, varjatab aga hõkitsevalt
valu pärast ja harab kõega seljast kinni).

Oskar (pilgates) Aha!

Mengel. „Ja, ja, — meil mõlemil on esimesed
nooruse päevad mööda!“

Pr. Hermann. O, sellest ei tunne mina veel
midagi! Mina tunnen enese veel nii võrse-
olema, nagu oma kunstniku ajajõrgu hülgä-
ramal ajal, ... nagu sel korral, kus rahvas
mind sõtel koudis!

Oskar (ikka pilkavalt naeldes) Teatrist ära,
kui te ülesastuda tahtsite?

Pr. Hermann (vihaseks). Kas te viimaks oma
pilkavat naeru järele ei jäta?

Oskar Mitte enne kui teie selle mõrdisandi
ülikonna seljast ära võtate!

Pr. Kepmann. Mõrdisandi?

Oskar. Huidugi! Ma ei taha ometi uskuda.
Te selles napis ülikonnas veel kauem ma-
ilma löbustada mõtlete? Minu maja ei
ole ometi hullumaja!

Pr. Kepmann (põhaseelt). Seda peab enne
tõeks tegeema! (Tantsib põhenn. p. ära).

11. etendus.

Mengel ja Oskar, kobe selle järele Sand
ja Sylvia.

Mengel (naerdes Oskarile) Saäl see müüdn on!

Oskar (ka naerdes). Selle juures võik tõesti
hulluks küll minna!

Sand ja Sylvia (tulevad pargist).

Sand (Mengeli juurde minnes). Tere tulemast,
Kapten! (Ülatab temale kõe).

Mengel (tema kätt surudes). Tere, söber
Sand! (Sylvia poole minnes). Ja siin see
ilus noor daame on vist, kui ma ei eksin,
minu õepoja abisaasa?

Sylvia (rõõmsalt). Teie ei ekski mitte sugugi! (Annab temale rõie).

Mengel (tema rõõtt rindeldes). See rõõmustab mind seda enam, et ma näen et teie rõõmsa iseloomuga olete, - mina ei ole ka just põõnurutaja!

Sylvia (nagu enne). Seda parem! Siis saab siin majas oneti kord jälle naeru kuulda!

Mengel. Kas siin siis harilikult muudu ei naerda? Ma arvasin oneti et minu õe-poeg...

Sylvia (wahelrõõkides). Oskar?... See on kehastatud leinamarss... tal on oinult kass elu ülesannet - oma õnnetu muusikar ja tülitsemine minu waise mammaga.

Mengel. Oho! See peab teiseks muutuma!

(Lõhe Oskari juurde, sellega ta tawar mõne sõna räägib).

Sand (tawar Sylviale). Armuline proua, lubage, et ma teiega jumalaga jätan!

Sylvia (niisama temale). Te tahate meie juurest ära minna?

Sand. Ma ütlesin seda juba teile!

Sylvia. Ma pidassin seda naljaks!

Sand. See ei ole nalj!

Oskar (Sandile). On sul tõesti tõsi taga?

Sand. Muudugi!

Sylvia (naljataolis). Kuhu te tahate minna? Lähemasse suvitussõhta?

Sand. O, ei! palju kaugemale!

Sylvia (nagu enne). Veel kaugemale? Te soovitate mind päris ära!

Oskar (Sandile) ja kniskus sa ära jääd!

Sand. Kuni ma terveks saan!

Mengel. Terveks? (Sylviale). Kasta siis haige on?

Sylvia (ikka lõbusalt). Nagu nõha! (Sandile). Kui te ikka kindlasti sõita tahate siis soodame teid raudtee joone. Oodake well ühes silmapilks. Ma panen omale süübara põhe ja kutsun oma ema. (Lõhele naerdes parem. p. ära).

12. etendus.

Oskar, Mengel ja Sand.

Oskar (Sandile) Ütle mulle õige mis see peab

tähenolama? Sa tahad reisima minna?

Sand. Mis siis mitte? Ma olen oma enese peremees, ... mul on varandust ja tahari ilma nõha soada! Kas see üsna loomulik ei ole?

Oskar (streptena ette astudes). So... ja mis?

Sand (imestades). Sina?

Oskar. Mis siis mina poole pean hakkama jääm ja päris üks oma naese ja ämmi käte vahel?

Mengel (Oskarile). Sa hakkad tööle, ... komponeerimor.

Sand (võhelerõõrvides). Ja muudugi! Sa lõpetad oma Ariadne võra! Kuni see esimene võra etendusle tuleb olen ma juba ämmi tagasi!

Oskar. Ära pilka! Rõõgime parem tõsiselt...

Mispärast tahad sa mind nii häkitselt üksi jätta? Kümne aasta jooksul ei ole me kunagi pikemas ajass lahkus olnud, ... sa oled minu kõige parem, nõnda ütelda, ainuke söber... Mispärast tahad sa siis ära minna?

Sand. (kindlalt). See peab nii olema! Las
kumled, peab!

Oskar (pöäletungivalt). Mis pärast?

Sand. Kui sa seda siis tingimata teada
tahad... ma pean sinu juurest ära mi-
nema, selle pärast et ma sinu naist armastan!

Oskar (jahmatades). Mis?

Sand (jatkates). Ja et ma sinu kodust õnne
mitte rikkuda ei taha, siis lähem ma parem
ära! Kas see ei ole ilus minust?

Mengel (Sandile) Tubli, noor söber!

Oskar (välja jahmatades). Õe poolest, see on
liig! (Mengelile). Mõtelge omeli, armas õnn, ...
kümne aasta jooksul rordus meil vahel iska
üks ja seesama... Nüpea kui kellegi tütar-
lapse vastu huivitust hakkasin tundma, hak-
kas see õnnetu inimene teda ka rohe armas-
tama ja nüüd hakkab ta koguni minu
naist armastama!

Sand. See tähendab et meil ühesugune maitse
on!

Oskar Ja muidugi! Aga see lähel viimaks

pardetavaks!... Võta sina ometi kord kätt
 juha omale naene! Ma muretsen sulle naese!
Sand. Täna!

Oskar (suretuhingega). Ma tunnen üht
 väga ilusat noort tütarlast, seda ma
 tihiti aiapostseer tisedl oma isa seltsis olen
 näinud.

Sand (cemale tõrjudes). Ära näe ilma aegigab
 vana...

Oskar (edolusijotrates). Ma kinnitan sulle, ta
 on kena, viisakas, koritud, peenisest
 teja...

Sand (vaheleeräpides). Illis see rõik aitas?
 Ma ei armasta teda ometi mitte!

Oskar (pööletungivalt). Sa hakkad teda
 armastama... juha sellepärast, et ta
 meeldib...

Sand. Ei! Ma armastan ainult sime naist!

Oskar (väga rõvasti). Teda ma ei saa
 ometi sulle anda!

Sand. Seda ma ei nõua ju ka!

Henzel (naerdes). See nõudmine oleks tõesti

vähe liig!

Sand (Oskarile). Sa nõued siis, et mul muud
nõuu üle ei jää kui äraraisida?

Oskar (on istunud). Lää küll!... Uline siis!...

Õnneliseks reisi!

Sand. Ma olesin häämelega sinu naest
midagi mälestusesse kaasa võtnud, ... mi-
dagi, mis tal alati oli...!

Oskar (kumistama jäädes). Midagi, mis tal
alati kaasas?... Võta tema ema kaasa!

Sand (ruttu). Ei, ma tänan!

Mengel (naerab).

13. stendus.

Enolised, Sylvia, pr. Kepmann,
pärast Marie.

Sylvia ja pr. Kepmann (mõlemad nälgamine-
riks riides julevad pahem. p.).

Sylvia (ettepoole tulles). So! Me olme valmis!

Sand. Ma toon veel ainult oma kübara ja
kepi!

Mengel (Sandile). Ma söidava teiega ühes lin-
na, ma pean oma asjad söölt ära tooma.

(Wõtab oma mütsi).

Sand. Kõõr küll! (Lõhebruttu parem p. ära).

Oskar (Mengelile). Söögi ajores olete aga muudu-
gi juba tagasi?

Mengel. Kindlasti!

P. Kerpman (Sylviale). Kõhine läbi pargi, see
tee on natuke lähem!

Sylvia. Kagu sa tahad, mamma.

Mõlemad (Lõhevad läbi pargi parem p.)

Mengel. (Lõheb neile järele, kuna ta Oskarit
rõõh pigistades jumalaga jättis).

Oskar (jätkab sekkussele seisma).

Marie (tuleb parem p. nimesseart kääs). See
herra soovib teiega rookku sooda!

Oskar. Mul ei ole prolegu aega.

Marie. Tä ütles, ta tahtrvat seda majarvoo-
data ja kui see temale meeldib, siis taht-
wat ta telesa ära osta.

Oskar (wõtab kaarti ja loeb). „Werner,
rentier.” (Enesele). Wõib olla on see tõsine
ostja! (Kõrasti Mariele). Juhktaga see
herra sias.

Marie. Kes noor naesterahvas in ka kaasas!

Oskar. Hää küll, jubistage mõlemad siia, ja ütlege nendele et ma silma pilk tulin.

Marie. Hää küll! (Lõhele parem. p. ära).

Sand (kübara ja kepiga pahem. p. Oskarile).

Elä hästi, Oskar!

Oskar (tema kõest kinni võttes). Ma saad-
dan sind kuni väravani.

Sand. Seola parem.

Mõlemad (lõhevad wälja parki).

Oskar (jõuab veel kord wäljas pool ost seisma, voratub ülesse). Oho, vihma sajab!

Sand. See ei tee midagi! Tule äga! (Mõlemad
lõhevad kõie alt kinni pahem. p. parki ära).

14. stendus

Marie, Wermer ja Hilda.

Marie (mõlemaid parem. p. sissejuhatahes).

Olge nii hääd ja oodake siin üks silma-
pilku, herra Müller tuleb kohe!

Wermer (kes Hildaga sisse on tulnud, Mariele).

Ma tänan teid!

Marie (ära parem. p.).

Hilda (Wernerile). Ma ei saa sinust sugugi
aru päpa! Kas sul siis nõuu on seda maja
siin osta?

Werner. Minul? Ei mõtlegi selle päle! ...
juba sellepärast mitte, et mul ühe teise
ilusa suuremaja pärast, mis mulle palju
rohkem meeldib, kaup pooleli on.

Hilda. Mis pärast sa seda maja siin siis
raadata tahad?

Werner (tema ligidale minnes ja tema
käest kinni võttes). Mu laps! - Me oleme
mõlemad kergtes suve riietes ja meil
ei ole vihmavarju kaasas. - Tänaas läks
aga häkitselt paksu pilve ja varsti hak-
kab vihma sadama! ...

Hilda (naturuse vaikimise järele). See
ei ole aga mõju põhjus siia sisse tun-
gida.

Werner (naerates). O siiski! Meie oleme
siin vihmavarjus! ... Kui mul linnas
militaal häkitselt vihm kaela tuleb
ja mul vihmavarju kaasas ei ole, siis

vaatan ma iska korterisi, mis väljorüüri-
da on.

Hilda. Mis saab aga selle majaomanise üt-
lema? - Kuid ta aru saab, et see maja noata-
mine ainult ettekäänd on?...

Werner. Kuidas ta sellest arusaada võib? Ja
paskub seda maja müüa, siis peab see talle ai-
nult hõidmeelt tegema, kui keegi maja vaa-
tama tuleb!

Hilda (pargi poole näidates). Sõält tuleb kee-
gi!... Hest majaomanise.

15. etendus.

Werner, Hilda ja Oskar.

Oskar (respekt sissetulles). Täabandage et ma
Teid odava lasksin! (Teid aratundes). Aga
mis ma näen? - Teie olete siin?

Werner (häbelisult summoardades). Ja, meie
oleme siin!

Hilda (isale poolraajusti). Meie naaber aia-
kontsertitelt!

Oskar (Hildat teretades). Missugune ootama-
ta näen.

Werner (nagu enne). Selle pääle ma ei olnud
tõesti ettevalmistatud, ma ei teadnud su-
gugi, et Teie selle suuremaja omanise olete!

Oskar. Te soovite seda maja näha saada?

Werner (ikka veel natuke kohmetu). Ei! (iut-
tu parandades). See tähendab... ja!... mul on
juba ammuigi nõu omale suuremaja osta...
Aga ma kardan, et ma teid praegu essi-
tan...!

Oskar (viisakalt). O, mitte sugugi, auustatud
herra! Isäarolisel põhjusel juhtus koguni et
ma mõne minuti eest siinsamas kohas teist
röökisin.

Werner. Minust? Missugusel põhjusel?

Oskar. See põhjus on nimelt teie... (jätab pool-
leli, vaatab Hildale otsa, ja ütleb temale).

Auustatud preili, kas te ei istuss? (pakub
temale kirjutuse laua juurde tooli ja paneb
temale mõned piltidega ilustatud kuukir-
jad ette).

Hilda. Te olete väga lahke, mu herra!

(Erasele). Nagu näha ei pea mina nende

jutuajamisest mitte era rötma? (Etub lüua
juurede ja waatab kuuksin).

Oskar (lõhe jätte Werner juurede ja toob selle
parim. p.)

Werner (imestades ja poolaljusti). Kas see asi
minu tütrese puudub?

Oskar (ka poolaljusti). Ja! - Aga enne ta-
haksin ma teie kõest midagi küsida, ... sui-
te lubate.

Werner (nagu enne). Kõõseige!

Oskar (ikka poolaljusti). Kas teie tütar ei
tahaks abielluse astuda?

Werner (klaralt). Mises mitte? (Parandades).
See tähendab, ma ei tea seda kindlasti! ...

Piipolju tean ma aga, et minule tema abi-
elluse astumine väga meelejärele oles,
kõige päält juba sellepärast, et ta selle
läbi õnnelikus saab, nagu ma loodan, ...
ja siis veel sellepärast et mina siis oma
elu nii maitseada võin nagu ma just tahan!

Oskar (kowalalt naerdes). Ma saan juba aru!

Werner (usaldades). Te hestate ...

et ma oma vanemate soovil väga noo-
relt abielusse astusin ja et minu abi-
elu mitte just väga õnnelik ei olnud.

Nüüd olen ma juba mõni aasta lesk...
ja nüüd tahaksin ma need 10 kuni
15 aastat, mis mulle veel üle on jää-
nud kuni ma päris vanaks saan,
oma tahtmise järele öra tarvitada!.

Oskar (nagu enne). Muidugi mõista.

Werner (ikka usalolades). Meie saame üks
teisest aru, nagu ma näen ja sellepä-
rast räägin ma ka avalikult teiega,
nagu vana sõbraga! (Annab temale kätte).

Oskar (nagu enne). Ma olen Päile väga
tõinulisi!

Werner (elavalt colasi rõõsides). Päüle
selle saab minu tütrest suurepäraline
abielunaene, nagu neid harva leidub, ...
tal on pehme, järeleandlik loomus, ...
ta on elav, kodune, viisak, kokkuvõid-
lik, haritud, ... ja armastab väga
muusikat!

Oskar (nuttu). Muusikat armastab ta ka?

Werner (töhtsalt). Ja kuidas veel! Kõik mis ta oia kontsertidel kuulab, mängib ta kodus järele, ... muidugi ainult klarinetil!

Oskar (naeratahes). Muidugi!

Werner. Lühidalt kes minu Hilda saab, see võib õnnest rääkida, ja kui te temale meeldite ...

Oskar (rahele rääkides). Andke andeks, ... Ega ma omale -

Werner (kohkudes). Mitte?

Oskar. Ei! Mul on juba naene!

Werner. Ah! Kui sa ju!

Oskar (enesele). Mul ka! (Kõvasti). Asi puudub minu kõige paremasse sõbrasse, ... kes praegusel silmapilgul aga ära reisib.

Werner (venitades). So...?

Oskar. Kui pea kui ta aga tagasi tuleb, tutvustan ma teid temaga, kui te lultate.

Werner (juttu teisele mees). Nagu soovite!

Me räägime teine sõrd selle üle edasi, ...
kui aiasõntserdil jõlle poksu puntume!
(Tütre poole). Tule, Hilda! Meie peame linna
tagasi minema!

Hilda (on ülestõusnud). Ja, armas papa!

Oskar (Wernerile). Kas te seda maja siis
vaadata ei taha?

Werner (oma tütrele kätt poksudes, Oskar-
ile). Täna on aeg, juba hilises jõesõud, ...
lähemal ajal võib olla!

Oskar. Igatahes teadustan ma teile enne
kui sellegi teisega kaubaaindlaas teen!

Werner. Võtga lahke teie poolt! (Lum-
mardab). Elage hästi, mu herra!

Oskar (mõlemile). Hägemiseni varsti!

(Soodab neid kuni parem. p. usseni).

Werner ja Hilda (õra).

Oskar (nendele järele vaadates, enesele).

Tore tüdruk! Nii tõine, nii tagasi hoid-
lik, ... ja armastab muusikot! ... See oleks
naene, millele just nagu loodud! ... See ei
eksitaks mind kui mul just parajasti

51.

komponeerimise tuju on!... (ohates)
Aga mis see siitab? Mis olund, seda
ei saa olematass teha... (Läheb klaveri
juurde ja istub). Ariadne peab mind
trööstimä!... (laulab) Pühjal saarel...
ük-sik ma-ha joo-tud ma...!

16. etendus.

Oskar, Sylvia, rohe pöäle selle pr.

Kepmann ja 4. talumeest.

Sylvia (tormab respelt uasest, parojist tul-
les sisse). Oskar! Oskar!

Oskar (pahaselt üheskarates). Mis on?

Sylvia (hingetatult). Püttu üks tool! Oh mu
jumal!

Oskar. Siis röögi ometi! Mis siis juhtu-
nud on?

Sylvia (nagu enne). Mamma!... Mamma!

Oskar. Poh?

Sylvia. Purre...!

Oskar. Missugune purre?

Sylvia. Mis üle oja wüb...!

Oskar. Mis sellega siis on?

Sylvia. Mamma tahtis üle selle purde minna...! (Pargi poole nõidates). Sõält ta tuuakse!

H talumeest (kannavad minestanud pr. Heppmanni, kelle viided löbimärjast ja kõrkjatega koos on).

Sylvia (talumeestele, kuna ta kirjutuse laua juures oleva tooli peset näitelaua lükkab). Siia!... tooli pääle! (See juuhib. Põlvitab minestanud pahem. p. ja teeb temoga tegemist).

Oskar (talumeestele). Mis siis juhtunud on?

Talumees. Suuremat midagi! Prouasene kukkus purde päält, mis üle oja viib, vette!

Oskar (rahjuroomsalt, poolhooljusti enesele).

See ei tee talle midagi!

Talumees (on seda kuulnud). Ei, ... wiga ei tee see midagi, wesi ei ole ju sugugi sügaw!

Pr. Heppmann (tuleb meelemärgusele, waatab inestades ringi ja hüüab siis nutuselt). Kus on minu tütar?

Sylvia (tema ees põlvitades). Ma olen
siin, armas mamma!

P. Kermann (vaelustab teota nuttes). Oh,
mu laps, mu laps! (hoiavad teine teise
teine teise ümbert rõõvasti kinni).

Oskar (päältvaadates). See pisarate aja!
tal ei olnud veel veest küllalt!

P. Kermann (tõuseb häpitselt üles ja
hüüab Oskarile). Võimees! Andge nende
tublidele meestele 100 rbl.

Oskar (nutnu). 100 rbl.? Mille eest?

P. Kermann. Minu päästmise eest! Kui
need tublid mehed mitte juurde ei oleks
ritanud ja mind veest äitanud, siis
ei oleks teie oma ämma enam elusalt
näinud!

Oskar (enesele). Mis pärast segavad need
inimesed ennast rõerastesse asjadesse?

Oskar (kindlalt). Ma ei nõtlegi selle pööle!

P. Kermann. Mis?

Sylvia (tõuseb üles ja ütleb ägedalt Oskarile)
õga sa seda tegemast ometi ei tõrgu?

Oskar. Muudugi!

Pr. Hermann (Sylviale). Sa kuuled nüüd!

Sylvia (wahel). No see on oneti liig!

Oskar. Politsei maksab 5 rbl. uppunud
weest wälja tõmbamise eest, ... ja teie
ei olnudgi weel uppunud! (Enesele).
Siis ei oless tuhast rbl. ka weel liiga
palju olnud!

Pr. Hermann (wihaseilt). Teil on wõib ol-
la rahju et ma ära ei uppunud?

Sylvia (wahel). Hirmus!

Oskar. 100 rbl. supeluse eest kesk suure ajal,
ajas, mis waevalt pool sülda sügan on?!
Ja et Teid säält ärapäiwista, selles oli
nelja meest tarris...!?

Talumes (Oskarile). Tõmbame poole ma-
na, me lepime 50 rublaga!

Oskar (pilkowalt). Tõesti?! ... Kas ma
teie abi üleüldise palusin, ... seda ei olnud
tarrisgi. Kuikas te julgesite niisuguse
häbemata nõudmisega minu juurde tul-
la?

Talumehed (vaataword ühes teisele otsa).

Oskar. Kas te tahate rubla saada?

Talumehed, pr. Keppmann, Sylvia (korraga).

Rubla?!

Pr. Keppmann (on üles pannud ja astub teie
hinnasat mita Oskari ette). Teie mõrtsuused, teie!

Oskar (vihaseks saades). Mis te ütlete?

Sylvia (püüab ema tagasi hoida). Mamma ra-
hustat ennast!

Pr. Keppmann (nagu enne). Mõrtsuused, ütlen ma!
Te tahate minust lahti saada!

Oskar (õlgasid sehitades). Te olete arast ära!

Pr. Keppmann (darsi rõõkides). Ma palusin teid
juba ammuagi seda puuret ära parandada
lasta, ... aga teie ei teinud seola nimelt mitte,
sest et te lootsite et tar ühes kord ometi minu
all kesse langeb...!

Oskar. Seda ma ei julgenud rahjures loota!

Pr. Keppmann (Sylviale). Ja, mu laps... ta taktis
sinu raest ema ära tappa!

Oskar (õritotult). Kas te kord juba järele
jätate?

Sylvia (Osskarile). Sa oled südameta inimene!

Osskar (temale). Kas sina sa veel pääle hakkad?

Pr. Kerpmann (wahetele ostudes, Oskarile). Ma seelan ära minu tütrega nii wiisi rääkimast.

Osskar (wihaseelt). Ah! Müüd katseb mu kannatus

(Pr. Kerpmannile, kässides). Sahtuge siit!

Pr. Kerpmann (wäljaratsuralt). Seda ma ei tee!
Mina olen siin oma tütre juures!

Osskar (passiwaa wihaga). Wälja... ütlen ma teile!

Pr. Kerpmann (nagu enne). Ei, ei, ei!

Osskar (ühewardades). Te wõiksite pärast seda rühetseda...!

Sylvia (katseb ema ära wiia). Tule, mamma!

Pr. Kerpmann (ennast temast lahti tehes). Ei...

Mina peassin tema eest taganema? Ei ilmaugi!

Osskar (ikka wihasevalt). Arge ajage mind wiimseni!

Pr. Kerpmann (piisawalt). Kas te ehk arwate, et ma niisugust haledat noodiratsutajat ja juhui Lombopääd kardan?

Osskar (wihast meeleu). Mis te ütlete?

Pr. Kerpmann (wäljaratsuralt). Ma ütlen: te

olete juhtum lambapöör!

Oskar (hõige suuremas vihas tema poole min-
nis). Hälja!!

Pr. Kepmann. Ärge püütuge minusse!

Oskar (uutab tema rõõmusest rinni ja tahab
teda wälja tõrjuda). Hälja! Hälja!

Pr. Kepmann (rebib enese lahti ja annab tema-
le põrrohoobi, hüüdes) Kas saite nüüd!

Oskar (karjatades wiha pärast). Ha! No oodake!
(Tööstab kõe lõõmises).

Sylvia (tõtab karjatades wabele). Mamma! Mamma!

Oskar (lõõb ja juhtub Sylvia põse poole).

Sylvia (karjudes). Ha!!

Pr. Kepmann. Te lõite oma naist?

Oskar (Sylviale). Sylvia! Anna andes! See oli
eesitus!

Sylvia (teda hõlpsuvalt tagasi tõrjudes). Jätke
mind rahule! See on häbemata!

Pr. Kepmann (wabele astudes, Oskarile). Meil on
siin neli tunnistajat, et te oma naist olete lõõ-
nud ja see on sääduse es mõju põhjus abielu-
lahutamises (Rõhuga). Meie laseme endid loku-

tada!!"

Oskar (Sylviale). Ma wannun sulle, Sylvia...!

Pr. Kerpmann (temale). Jäoge emale. Meie nõuame
lahutust! (hõtab tütre kõest kinni).

Sylvia (kinnitades). Ja, meie nõuame lahutust!

Oskar (otusele jõudnud). No, härra küll siis!

Minugi pärast - kui muud nõuame enam üle
ei jõi!

Pr. Kerpmann (hõtab tütre ümbert kinni ja üt-
leb patetiliselt). Tule, mu laps, me lahume
sellest majast, kus üks südameta mees sind
peksab! (Oskarile kõnemini). Meie nõuame ühes
teist veel... kohtu ees!

Oskar. Kõõmustab mind väga!

(Kuna pr. Kerpmann tütrega kõle alt kinni
ära läheb, langeb eesriie).

Esimese vaatuse lõpp.

Teine waatus.

Rikkalikult sisse säetud wõõrastetuba Wermori
 suures majas. Suur keskus, mis etletuppa rüü.
 Toa tagumised nurgad on niivid, kummagis
 uki; pahem poolne jääb alati lahti, selle läbi on
 parkon näha, ja selle taga aed. Ees paremal ja
 pahemal pool ukseid. Paremal pool kahe ukse
 vahel lüü kamin, selle üle suur peegel. Kahe
 kooli kamina kõrval. Ees paremal pool kanapee
 ja raie lauakene. Pahemal pool natuke taga-
 pool klaver käänatava istmega. Mõned ist-
 med on saalis ära jaotatud.

1. etendus.

Oskar, kohe pääle selle Mengel; pärast
 Anna.

Oskar (pool küljeli mõnusalt kanapee pääl pa-
 remal pool pikutades.) Ah, kui häva, kui

rohulik mul nüüd elada on omas teises
 abielus!.. Nüüd võin ma eksitamata tööd
 teha, ... kuni ma tahan!.. Imelikul viisil
 püüdnud mul nüüd aga selleks õige tihhti
 tahtmine!.. (Tõuseb üles ja läheb pahem. p.)
 Kuni ma tänna õige natuke katsun? ..
 (Iskub klaveri ette, präludeerib ja hakkab
siis laulma.) „Tühjal saarel, üksik maha
 jää - tud ma“..!

Mengel (õng käes, tuleb läbi keskmise ukse.)
 Tere, armas õepoeg!.. Kas ma sind exsi-
 tan? (on sisseastunud ja paneb õnge laha-
poole ära.)

Oskar (tõuseb üles ja läheb temale vastu.)
 Mitte sugugi, armas onu!.. Mul on teie
 kiitaskäigu üle väga häameel!

Mõlemad (teretavad teineteist südamelikult
ja tulerad ette.)

Mengel. Ma ei tahtnud ometi teie esimest
 pulma aastapäeva tähelepanemata möö-
 da lasta minna!..

Oskar. Teil oli see päev siis meeles?

Mengel. Muudugi! ja ma toon sinu armsa
naesukesele ka väikese kingituse kaasa!

Oskar. Siis saab ta koks kingitust korraga;
sest ka mina teen tervale kingituse!... Teie aga
olete päris eestkujuline onu, praegusel ajal
on niusugusid onusid harva leida!

Mengel (naeldes.) Ah, mine! sa liialdad!...
Kus see naesukene siis on?

Oskar. Hilda saab aias olema!

Mengel (südamelikult, kuna mõlemad kanapi
-pääle istuvad.) kuidas Teie ete siis niid lä-
heb ka? Kas te ikka veel nii ühelmeelil olete
nagu alguses?

Oskar (arvlikult.) Ikka niisama!

Mengel. Oled sa niid siis õnnelik?

Oskar. Täiesti! Hilda on nii armas ja õnn, et
ma omale paremat naist soovidagi ei tea!...
Ja kui ma mõtlen kui imelikult see kõik on
tubnud, et meie kokku juhtusime! Ma võtan
õnnole aiakontsertidele suurepileti, juhtun sõa-
peaegu igaõhtu ühe ranapoolse lakke kõvra-
ga ja selle kena, armsa tütreaga kokku, ... meie

räägime üksteisega, aegamööda saame ligi-
malt tutmaks; ... ja aasta pärast saab sellist
kenast tütarlastest minu naene, ja wana-
poolest, lahkest härrast saab minu äi!

Mengel (naevide.) Ja kõige imelikum on veel
• see, et sa seda kenat tütarlast oma sõbra
Sandele tahtsid anda!

Oskar (naevide.) Ja muudugi!...

Mengel. Kius su sõber praegu on? Kas sa
mingisuguseid teateid temalt ei ole saanud?

Oskar. Olen! Ta on hiljuti oma reisilt ta-
gasi tulnud!

Mengel. Wiimaks ometi! kaheaastase ära-
oleku järele!

Oskar (käändades.) Kõige selle aja sees ei
saatnud ta mingisuguseid teateid enesest.
Ta teatas mulle ainult oma tagasi tulekut
telegrammiga ja lubas mulle varsti võõrsile
tulla, nii et me teda iga silmapilk ooda-
ta võime.

Anna (tuleb keskest.) Kivi armulise härrale!
(keskest jälle ära.)

Oskar (kirja aruades, Mengelile.) Minu notarium-
se käest! (kiri ta mõne rea lugemine on.) O, see
on liig!

Mengel (tõuseb üles ja läheb Oskari juurde.)

Kas ta sulle midagi halba teatab?

Oskar. Kuulge ometi! (loeb.) Arustatud här-
ra, — praegu sain ma proua Kepmanni, Teie
endise ämma käest kirja... (jätob lugemise
pooleli ja hirmas rihaseft kurna ta näe, milles kiri
on alla rajuda laseb.) Ka! see madu!...

Mengel (rahustades.) No, noh! Rahusta ennast!

Oskar (võrisedes.) Tema nime nimetamine ju-
ba ajab minu vere keema! Waadake ometi, kuu-
das minu käsi väriseb!

Mengel (naerataades.) Rahu, ainult rahu!...
Loe edasi!

Oskar (hingedes.) „See auuröärt proua“...

(naerab pilkavalt.) „teadustab mulle oma tütre
mesti meheleminekust.“...

Mengel (imestades.) Mis? Sinu esimene naine
Sylvia on jälle mehele läinud?

Oskar. Kes võiks küll minu õnnetu järeltul-

ja olla?.. (Loeb.) „5000 fr. mis te igaaasta lahutamisest saadik oma endisele abikaasale maksite, jäävad nüüd seaduse ja õiguse järelle ära.“

Mengel (Oskarile) See on sulle ja vägevamos!

Oskar (edasi lugedes) „Aga“ (pooleli jättes)

Aha, üks aga on muudugi olemas! (lugedes)

„Aga proua Kepmann nõuab nüüd kohe sulle 50,000 fr. väljamaksmist, mis te oma esimese abikaasale seekord kontrahis lubasite. Et see nõudmine täiesti õige ja seaduslik on, siis palun ma teid seda summat mulle katte saata, et ma teda siis nõudjatele edasi võiksin toimetada!“ (Pigistab kirja käes kokku ja hüüab.) Kuudas võisin ma ometi nii ettevaatamata olla et ma temale niisuguse summa lubasin?.. Ah, see lahutamine läheb mul kalliks maksma!

Mengel. Kas sa seda kahetsed?

Oskar (uttu.) Ei, tõesti mitte!

Mengel. No siis! Teie ei saanud kord juba üksteisega koos elada ja sellepärast ei jää-

mid muud nõmu üle kui lahutamise, mille läbi sul võimalikuks sai min, õnnelikum at abienu algada!

Oskar. See on küll õige!

Mengel (juttu teisale viies.) Ja nüüd väägi me muudest asjadest! — Kas Werner oma reisilt veel tagasi ei ole tulnud?

Oskar. Ei! — Minu äi on ikka veel supe- lus kohas, kust ta mille aja sugugi ei kiviuta!

Mengel (inestades.) See on aga imelik!.. (Pahemale poole näidates.) Wait nüüd! Säält tuleb sinu naene!

Oskar (nuttes.) Võtame nuttu oma kingituseid välja! (Mõlemad astuvad mõne sammuga tagasi.)

2. etendus

Endised. Hilda.

Hilda (tuleb pahem. p. tagant lahtisest uksest aiast, hulk lillesid käes. Krii ta Mengelit näeb, rõõmsalt tema poole.) Ah, onu kapten! Missugune ootamata rõõm!

(Lõhe tema juurde ja teretab.)

Mengel (süüdeeb tema näht.) Ilus väike nae. H
suke, ... mul on südamest häameel, et te
nii terve ja priske olete!

Hilda. Ma tunnen enese ka tõesti terve olevat, just
just siin ma olen õhus! (Paneb lilled kamina
päale naasi sisse.)

Oskar ja Mengel (lõherad teineteiselt poolt tasan
hiljukesi Hilda juurde; Kumbagil on väike
ehtekastikene käes, mis ta taskust välja
nõttis. Mõlemad tulevad Hildaga, kes imesta-
mullt ühe otsast teise otsa vaatab, aegamööda
ettepoole.)

Hilda (ütleb riimaks naeratades.) Mis siis on?

Mengel. Armas Hilda!

Oskar. Armas Hilda!

Hilda (põnereusega.) Noh?

Mengel (ulatab temale lahtise kastikese.)

Tohin ma nii vaba olla?

Hilda (kastikest vastu võttes, hüüab üllata-
valt.) Brillantidega kõrvarõngad? minule?

Oskar (ka lahtist kastikest ulatab.) See siin.

sinu üliõnneliku mehe käest!

Hilda (nagu enne) O, missugune ilus käevõru!
Tuhhat tänu! Aga mis põhjusel kingite te seda
da kõike mulle?

Mengel. Kas te ärarunustanud olete, et täna
20nd september on?

Hilda (häkitselt meeldetuletades; Oskarile) Oo!
meie pulmapäev!

Oskar (temale armastava pilguga otsa vaadates)
No muidugi!

Hilda (teda südamliselt kaelustades) Tulea
tore aasta mööda! Kui ruttu aeg lähel, kui
inimene õnnelik on!

Oskar (naerakast) Selle meelitava riteluse pärast
võib sulle aastapäeva ärarunustamine andeks
anda. (Suudleb tema kätt.)

Hilda (rõõmsalt) Kiridas me seda tähtsat mä-
lestusepäeva pühitseme?

Oskar. Ma panen ette te-la linnas mööda sasta!
Ma kutsun teid mõlemaid toredale lõunav-
söögile; pääle selle läheme kuhugile t. atris.
so. jama... öö... rongiga jälle siia

tagasi!.. Miste selle kohta ütlete?

Mengel. Ei, mulle ei meeldi see sugugi.

Linnas saan ma igapäev olla! - Alina
panen ette: meie pühitseme tänast pidu-
päeva siin, teie armast, mõnustas kodus,
päris oma vahel...

Hilda (ruttu) Mina olen sellega nõus!

Oskar. Hää küll! jääme siis siia! (Hildale)

Aga armast Hilda, ma ei saa seda tähendust tegemata jätta, et meie siin maal aegamööda metsinimesteks muutume.

Hilda (lõbusalt) Kuidas sa seda arvad?

Oskar. Sestsaadik kui sinu isa selle suuremaja siia ostis...

Mengel (vahel rääkides) Tore maja!

Oskar. Selle vastu ei vaidle ma sugugi.

Aga sestsaadik kui me siia elama asusime, ei liigu me enam paigast!

Mengel. Sääle see nüüd on! (Oskarile)

Sinu tahtmist on tõesti raske täita. Enne eksitati sind liiga palju, ja nüüd...

Oskar (vahel) Ja nüüd eksitatakse mind

liiga vähe! Päris õigus! (Hildale) Mis pä-
rast meie, näituseks, sinu isaga kaasa ei
sõitnud kui ta kolme kuu eest supeluse
kohta läks?

Hilda. Mis me süüal pääle pidime hakkama?
Meie ei ole ju haiged!

Oskar (nuttu). Sinu isa oli niisama vähe haige!
Ja on niisama terve nagu sina ja mina, ... aga
ta oskab oma elu maitsta. Võib olla oskab
ta seda liiga hästi?..

Mengel (naerdes). Muidugi!... tema ravitsemine
supeluse kohas kestab nüüd juba kolm kuud,
kuna kolmest nädalast küllalt oleks saanud,
see on kahtlane!

Oskar (naerdes). Ja muidugi!

Hilda. Mis need pilkavad tähendused minu
väese isa kohta peavad tähendama?

Oskar (ikka naljatades). See on kindel, et sinu
„vorne isa“ sestsaadik kui meie abielus ole-
me, oma aega väga lõbusalt möödas aadab!

Hilda (naljapärasest kergustades). Ah, ole
ometi xait! See on ainult laimujutt!

Oskar. So? Mis sa tema pika raikimise kohta, näituseks, ütled? Miks ta meie kirjade päale ei vasta? Mis ta sääl kõin see teg teeb?

Hilda (lõbusalt.) Kas teate midagi! Kui papa 8 päeva jooksul tagasi ei tule, läheme kõik kolm teda otsima.

Oskar. Kuhu?

Hilda. Sinna supelusekohta!

Oskar (naerdes.) Kää küll! muidugi kui ta veel sääl on!

Hilda. Kus ta siis mujal peaks olema?

Oskar. Kes teab...!

Hilda. Noh, kas rõtate minu ettepaneku vastu?

Mengel. Iserehest mõista.

Oskar. Minugi pärast!

Hilda. Kii siis maha tehtud!

Mengel (oma õnge rõttis.) Ma lähen vahepääle jõe äärde ja piiman tänaseks pidu söögiks mõne kala! (Pööras keskukse poole.)

Oskar (temale järelle hüüdes, naerjätades.) Ärge aga
kõiki kalu kinni piirake, muidee jääb jõgi
tühjaks!

Mengel. Ole mureta! Ma jätan mõne veel järelle,
et sina ka oma osarust võiksid katsuda!

(Lähel naerdes ära.)

3. etendus.

Oskar ja Hilda.

Hilda. Meie aga, ainas Oskar, läheme näite-
müügile, mis proua Delvig häätogeraks ots-
tuberts toime panis.

Oskar (meritades) Kas sa seda ehk lõbusks nimet-
ad?

Hilda. Miks mitte?

Oskar. So? Ma pean tunnistama, et naisugui-
ne asi mulle kõle igar on! (Istus ette parem-
p. Kanapé pääle.)

Hilda. Sul olid siis enne küll teistsugused
meeliskutused, paremad lõbustused? (on
Kanapile viige ligidale tulnud.)

Oskar. Ja! Sellkorral oli mul neid aga liiga
palju!

Hilda (natuke pahane.) Ja nüüd igatsed sa seda aega jälle tagasi? Kahetsed, võib olla, et sa minulga abielusse astusid?

Oskar (tema käest kinnivõttes, südamekauni.)
Mis sa nüüd räägid? (Tõmbab ta omaid enese kõrvale istuma.)

Hilda (nagu enne.) See mõte teeb mulle tikkis südamevalu, et sa enne mind kedagi teist armastasid, ... Kes sinu nime kandis, ... ja kelle seltsis sa ennast ehk õnnelikuma tundsid olema kui minu seltsis...!

Oskar (uttu.) Ei! Seda tõesti mitte!

Hilda. Kas sa teda pööle selle kunagi enam pooli näinud?

Oskar. Ei ialgi!

Hilda. Mispärast te õige lohkun länsite?

Oskar. Tema ema pärast!

Hilda. Kasta ilus oli?

Oskar (uttu.) Tema ema? Ei!

Hilda (ägedalt.) Ei mitte! ... ma räägin tütre!

Oskar (kellele see jutuaine piinlik on, võtab

Hilda (mõlemast käest kinni ja ittelb tõesiselt.) Tõuseb üles

Ünnas Hilda, pean ma sulle igat väikest aja-
kest oma minevikust ära jutustama?

Hilda. Ütle mulle ainult need riide: oli sinu esi-
mine naene minu saanane?

Oskar. Ei!

Hilda (ruttu.) Ja oli ilusam kui mina?

Oskar (naerata des.) Ei olnud!

Hilda (ägedalt.) Kas ta valget verd oli?

Oskar. Ei, ... mustajumustega!

Hilda (nagu enne.) Kiri suur ta oli?

Oskar (naljatades.) 4 jalga ja 2/8 tolli.

Hilda (kurjustades.) Oskar!

Oskar (edasijätkates.) Otsesine: keskmine, -
suur: keskmine, - lüü: keskmine, - nina:
alles keskmine!

Hilda. Ah mine! Sa pilkad mind! (Tõuseb
üles.)

Oskar (tõuseb ka üles ja ittelb naerdes.) Oh sa
midishimuline Eeva-tütar! Selle asemel et
eluõnne, mis sul praegu käes, maitsta, murrad
sa pääd ja piinad ennast tühjade mõtetega!

Hilda (vaatab temale natukese mõtlemise järel lahkelt otsa ja hüüab.) Sül on õigus!... ma olen rumal! (kaelustab teda ja paneb oma pää tema öla najale.)

Oskar (südamlikult.) Nii on õige! (Sundel teda otsesisele.)

Hilda (täis armastust temale otsa vaadates.) Olgu kuidas on... sa võid kindel olla, et mina sind rohkem armastan, kui see teine!

Oskar (svinub ta enese vastu.) Seda ma tean!

Hilda (ennast häkitselt rabastades.) Aga nüüd me peame näiteminüigile minema! Ma toon kohe oma kübara! -

Oskar (naeratahes.) Häis siis küll! - ma ootan sind siin!

Hilda (läheb ruttu tagant parem. p. ära.)

4. etendus.

Oskar, kohe pääle selle Anna.

Oskar (enesele, äraminejale järelle vaadates.)

Ta on nii kena, ... ja selle juures armu-
tiade! armukade minu pääle! - Selle

läbi tõusen mina tublisti enese hindamises! (aitab
kamina, juurde waatab ennast häälemeel ja oma
nägu silidades peeglist, kuna ta rühi armastuse lau-
la rüeraini ümises. Siis kölistab ta kamina: äärel
seiswat kella.) La, la, la, la!

Anna (filinub keskumisel uksele.) Armutline härra
 käserad?

Oskar. Minu kübar ja palitu!

Anna. Kohe! (keskelt ära.)

Oskar (edasi räänides.) Naestel on küll rües hä-
 dakene oma meeste mineviku teada saada!...
 Nad sorivad tuha sees, et kätte saada, kas tõesti
 ka iga riimne sädemekke ära on kustunud!

Anna (tuleb kübara ja palituga tagasi, paneb mõ-
lemad taha tooli päale ja lähub siis jälle ära.)

Oskar (seisab ees pahem. p. ja räägib edasi.)

Eila tuli mulle päris kogemata kombel mu esi-
 mene abistaja meelde! Ma leidsin nimelt oma pabe-
 rite hulgast selle „Barcarola“, mis ma esimestel
 päevadel päale pulmi Sylvania komponenisin.
 Päaleolin ma pühendusena kirjutanud: „minu
 väikese, armsa naisukesele!“ (naeratades.)

See on ju rumalus, aga seda lehte nähes tõusis minu ometi imelik tundmus!..

5 etendus.

Oskar, Hilda, pärast Anna.

Hilda (väljaminekute riides, noodileht käes,
tuleb ruttu parem. p. tagant ja küsib äritatud
häälega.) Mis „Barcarola“ see siis on?

Oskar (ehmatanud, enesele.) Pagana pihka!

Hilda. Ma leidsin selle praegu sinu kirjutuselana päält!

Oskar (tehtud elarusiga.) See „Barcarola“? Ma ütlen seda sulle kohe... (peatab.)

Hilda: (Kes küsides tema otsa raatas ja tema naeratusel valesti aru sai, hüüab häkitsevalt häälelele.) Ah, ma saan aru! Kiri armas sa oled! (Kaebustab teda tormiliselt.)

Oskar (on üllatatud ja ütleb enesele.) Ta kaebustab mind?

Hilda (teda lahti lastes ja noodilehte vaadates.)

Sa ei võinud mulle tõesti suuremat rõõmu valmistada!.. Ja see ilus pühendus! (loeb.) „Minu väikese, armsa naisele.“

Oskar (Kõrrale.) Ah, nüüd ma saan tema eksistusest aru! (Suudab vaeralt oma naeru tagasi hoida.)

Hilda (loeb laula.)

Sin³ pilk mind joo²astab
King siinat luksuna
Muu siinitab tema viik,
Sest õnnest räägib ta!

Oskar (enesele.) Ma ei või temale ometi ütelda, et see laul kellegi teisele on määratud.

Hilda. Väga ilus!

Oskar (riivitatades.) Oh, mu laps, sõnad ei ole suured asjad... (tähtsalt.) aga muusika on mul hästi õnnestanud!

Hilda. Missüüriast sa seda „Baccarat“ mulle kätte ei andnud?

Oskar (natuse kõhmetull.) Sellepärast et ma sellega sulle täna õhtu, mille väikese pide söögi juures, ootamata rõõmu tahtsin teha! Me oleksime teda siis üheskoos laulnud. —

Hilda (nutu.) Tule, laulame ta praegu kätte rellu läbi! (Tahab klaveri juurde minna.)

Oskar (hoiab teda tagasi.) Ei, ... niid ei ole meil sellers aega!

Anna (tuleb kestelt, kiri käsi, Oskarile.) Kirja kätt ja tõi praegu selle kirja.

Oskar (wõtab kirja ja waatab imelikult.)

Anna (läheb jälle ära.)

Hilda (uttu Oskarile.) Papa käest?

Oskar. Ei tea! Võib olla sõbra Sandi käest, keda ma ootan! (Aras rahepööl kirja ja hinnab.)

Ei, ... sinu isa käest!

Hilda (rõõmselt.) Anna siia! (wõtab kirja ja loeb kõvasti.) „Armsad lapsed! – Täna sain ma Teie kirja kätte...”

Oskar (rahele rääkides, imestades.) Mis? Niid sai ta alles kirja kätte, mis me kalle julga kuu aja eest saatsime? Kust ta siis kirjutas?

Hilda (kirja waadates.) „Genfis, 19 septembril.”
Kii siis eila!

Oskar. Genfist? Kust saadik sõidetakse siis mereäärde Schveitsi kaudu?

Hilda (loeb edasi.) „Täna sain ma Teie kirja kätte ja ma saan väga hästi aru, et Te mind jätk.

!...!!!

le näha tahate, sest et ka mina Teie järele väga igatsen. - Täna öhtu sõidan ma siit ära ja homme olen Teie juures!" -

Oskar (rahule.) Nii siis täna!

Hilda (loeb.) "Kui Te teaksite mis mul Teile kõik jutustada on"!

Oskar (naagu emme.) Ka ja! seda me ju tunneme!
Wäikesed reisi äpardused!

Hilda (loeb.) "Missugune õnnisale, et ta oma lapsi jälle koelustada võib, kelledest ta nii kaua lahutatud oli."

Oskar (rahule.) See rõõm oleks tal ammugi juba võinud olla, ... kui ta naarem tagasi oleks tulnud!

Hilda (loeb.) "Senini kallustan ma Teid kirjalikult, kuni mul võimalik saab olema seda süüaõnal teha!"

Oskar (naarides.) Wäga häa! ... Ma rõõmustan tema süüaõnal koelustamise üle juba ette.

Hilda (kirja kokkupannes.) Ära pilka, Oskar! ...
Papa ütles seda ju südamest! ... (lähel ruttu kamina juurde ja kõlistab.) Ma olen rõõmus

Kui ta kord õnnelikult tagasi jõuab.

Anna (tuleb kuskelt.)

Hilda (Annale.) Säädke minu isa jaoks kehta
tuba korda, ta tuleb täna reisilt tagasi. Ja
ütelge köögitudrukule, et ta lõunasööki teoki
valmistada!

Anna. Hää küll, armuline proua!

Hilda (Oskarile.) Lähme nüüd aga ruttu, et
me selleks ajaks tagasi saame kui papa
tuleb!

Oskar (on oma kübara ja palitu rõlmud.)

Mina olen valmis! (Annab ternats koe,
hannarad minema.)

Hilda (ärastab Annale.) Kui meie onu, kap-
teni härra, meie järele peaks küsima, siis ütel-
ge temale, et me poole tunni pärast tagasi
tuleme!

Anna. Hää küll, armuline proua!

Oskar ja Hilda (lõhuvad közalt kinni, taga,
pohem. p. aeda äärs.)

Anna (nendile järele vaadates, enesele.) Küll
see on õnnelik abielupaar, nagu neid harva
võib näha!

leida on... Selle kuu kuu jooksele, kui mina
siin majas olen olnud, ei ole ma veel vähematgi
sonarshetit, vähematgi riidu kuulnud! Ela-
vad nagu tuikese paar! Tõepoolest, kui seda
näid, võiks peasegu hirmu tulla mehele min-
na!...

G. etendus

Anna, Werner, kohe päale selle Sylvia
ja ~~parem~~ pr. Kepmann.

Werner (reisi ülikonnas, ilmub keskusele ja hüü-
ab rõõgaspole ust seisma jäädes.) Pst! Pst! Anna!

Anna (vaatab ruttu ümber ja hüüab rillatamelt.)
Ah, hävra Werner!

Werner (nagu enne.) Wait! Mitte nii rõõjusti! Kas
minu väimees siin on?

Anna. Ei ole.

Werner. Ja minu tütar?

Anna. Proua läks praegu hävraga rälja.

Werner. Seda parem! (Käitab kõrga taha poole
parem. p. ja hüüab.) Palun! Tulege siia!

Pr. Kepmann (reisi ülikonnas, tema järel Sylvia,
kes niusama uides on, tuleb ruttu keskuse sisse

ja ütles pahaselt Wormerile.) Mis see sala ni-
guadamine ja peitmise mängimine tähen-
dab, muhärva? Kas te siin oma kodu olite
või mitte? (Tuleb Sylviaaga ettepoole.)

Wormer (annale.) Te võite minna!

Anna (kes seda kõike imestusega päält on
raadunud, lähed pääd raputades keskelt ära.)

7. etendus.

Endised, ilma Annata.

Pr. Kerpmann (lihidalt ja äritatud Wormerile)

Koh, miks te mulle ei vasta?

Wormer. Sellepärast et ma selle mitte kohase
ei leia olevat teenijate juuresolekul niisug-
ustest asjadest rääkida!

Sylvia (Wormerile.) Kää küll, siis ütlege seda
meile nüüd, kus me üksi oleme, ... mispärast
te meid nii imelikul viisil siia sisse toote?

Pr. Kerpmann (lihidalt Wormerile.) Kas teie ei
ole minu väimees?

Sylvia (niisama) Kas mina ei ole teie abikaasa
sa?

Wormer (kõige piinlikumal seisukorras.) Ha, ha

muidugi!... Ma ütlesin teile ju et mul lütar on, ja et temal mees on!

Pr. Kepmann (ikka kareidalt) Ja edasi?

Werner. Edasi ei ole muud midagi, ... kui et ma esimest kokkupatumist oma tütre ja väimehiga natuke kardan, ma ei ole nendele oma abielusse astumisest veel teatanud.

Sylvia (Wernerile) Mis pärast ei ole te seda veel teinud?

Werner. Sellepärast et mul põhjust arvata on, et minu abielusse astumine, ... nendele mitte väga meele järele ei ole.

Sylvia. Kas teil siis õigust ei ole oma taktmise järele toimetada?

Werner. Muidugi mõista!

Pr. Kepmann (rahele, pilgates) Aga teie kardate oma väimeest!

Werner (temale teravalt). Nii imelik kui see Teile ka näib, armas ämm, ma ei saa süügi salata, et ma muiega eneselt küsin: kuidas minu väimees selle uudise pääle vastab? Õnneks ei ole ta praegu kodus, mulle jäst veel natuke

aiga järelmõtlemiseks. - Wõib olla soom
ma rahapäle häa mõtte oma laste seas.
 do midist osavasti teada anda.

Pr. Kerpmann (põlgaralt.) Arugi!...

Wormer (haavatult.) Mitte haavata, kui ma
 paluda tohin! Mina olen teie vastu ikka rii-
 sakas olnud ja loodan sedasama ka teie
 poolt!.. Haavamisi ei salli ma kellegi poolt!
 Seda pidage mees! (Pööras tema poolt ära
ja ütles väga lahkest Sylvania.) Armas
Sylvia, ma raatan rohe järele, kas mine tuu
ka korras on!

Pr. Kerpmann (haavatult.) Minu järele ei küsi
 te midugi mitte?.. Kus siis minu tuu
 on?

Wormer (rimuse ukse pääle paremp. niidots.)
 Siäl! Kas tahate teda näha?

Pr. Kerpmann (lühidalt.) Pärast!

Wormer (niisama lühidalt.) Nagu soovite! (Pööras
rah. pahem. p. ja ütles enesele.) Wanamoorimise
muu sen ma niipea kui võimalik kael äst
(Lõhet esimesest pahempoolsust uksest ära.)

8. etendus.

Pr. Kepmann, Sylvia.

Pr. Kepmann (rihaseet ringi jookstes.) See mees
võib mind pöörasem teha!

Sylvia. Kohusta ennast, mamma!

Pr. Kepmann (naagu enne.) Ma usun ta meeldis
mulle veel vähem kui see teine!

Sylvia. See on tõesti imelik: sa tahad tingimata
et ma meelepearminema ja niipea kui sul
võimeis kõies on, vihkad sa teda. Sa pead
oneti ise tunnistama, et mina selle hävva
Werneriaga sugugi abielusse astuma ei tükki-
nud!

Pr. Kepmann. Ei, ei! Aga kui ma sulle seda abi-
elu soovitasin, oli mul sinu kosu silmas! —
Sa ei tohi mitte unustada, et naesterahvas, kes
oma mehest lahkus on, mitte nii kergesti enam me-
hele ei saa! Nii mõnigi kosilane astub sellepä-
rast tagasi, kui ta seda kuulab. — Werneri oli
sinu auustajatest ainuke, kes sellest ei hooli-
nud et sa kindl juba abielus olid olnud ja sind
selgipärast kosis!

Sylvia (ohates:) Kahju et Sand ära pidi reisima, ja veel nii kaugele!

Pr. Kerpmann. (elavalt.) Ya muidegi! See oleks paras mees sinu jaoks olnud, paremat ei oleks sa tahtagi võinud! Käost perekonnast, haritud, riisakas noormees ja oma 20,000 aastasissetulekut!... see oleks tore partii olnud.

Sylvia (ohates:) Temaga oleks ma ka tõesti onnelikuna saanud... selle juures olen ma kindel.

9. etendus.

Endised. Werner.

Werner (pahem. poolt Sylviale.) Kõik on korras... ka meie magamisetuba! (vastab temale omast otsa ja ohkav.)

Pr. Kerpmann (temale.) Kas te haige olete?

Werner (imestatas.) Mina? Ei!

Pr. Kerpmann. Misparast te siis nii sügavalt ohkate?

Werner (nuttu.) Misparast? Seda te küsite veel? Teie ei ole ju meid, selle kolme-päeva jooksul, mil ma teie tütreaga abielus olen silmapilguksigi üksi jätnud.

Pr. Kepmann. Kas teie vastumeelt on minu sellis olla?

Werner. Mõnikord küll!

Pr. Kepmann (agedaks saades.) Siis ütlege parem otsekohene välja, et ma teile koostaks olen!

Werner (väljapahvatades.) Seda ma ütlen ka!

Pr. Kepmann (rihaselt.) Häbemata!

Werner (ahvardsades.) Madam!

Sylvia (rohkele astudes.) Aga, ma palun teid mitte tülitsema!

Werner (äritatult Sylviale.) Kas ma seda ära teeninud olen, et minuga niivisi ümber käiakse? (Pr. Kepmanni poole.) Kaks kuud järgimööda olen ma kõik enese ümber äraannustanud ja ainult teie päale mõtelnud, ja siis palun ma teilt teie tütre köst, ... ja teie teete tingimiseks et ma kontrohis teie tütrele igaks juhtumiseks 50,000 fr. luban...

Pr. Kepmann. Ja, seda ma tegin!

Werner. Kää küll! Mina olin nõuus, ... kontroht kirjutasitalla... laulatus on ära... ja selle kõige päale naatamata ei ole ma ikka veel abi-

elunses, vaid ikka veel ainult endine igatses
 armustaja! Ja teie imestate veel, et ma ehkan!

Pr. Kepmann. Teie ise tahksite ju kangesti
 Genfi sõita kohe päale laulatuse!

Werner (ja muidugi!... sellepärast et ma me-
 sinädalaid oma naisega Schreitsis tahtsin
 mööda saata!

Sylvia. Kas see minu süü oli, et Genfis röö-
 nastemajas kohe tuli lahti pääsis, kui meie
 pärale olime jõudnud?

Werner. Ei! Aga teie ei tahtnud ju teisse
 röövastemajasse minna!

Pr. Kepmann. Sellepärast et ma kartsin, et
 sääl ka tuli lahti võiks pääseda!

Werner. Hää!... Mina andsin ka sellele tüju-
 le järelle ja tegin ettepaneku et me kohe siis
 minna suuremajasse reisikõlme.

Pr. Kepmann (rahele.) Meie võtsime teie ette-
 paneku vastu!

Werner (edasi jätkates.) Tehti otsuseks kohe
 öösis rongiga sõita, sõit kestas 24 tundi.
 Minu rötan loure kupp, et ksitamata olla...)

ja esimene, kes sinna sisse astus, ... olete Teie!

(Pr. Kerpmanni päale nõidatesi.)

Pr. Kerpmann. Muudugi!

Sylvia (elavalt Wernerile.) Kas teil siis nõmu oli minu ema noha jätta?

Werner. Teie ema võis ka väga hästi naisterohk-
vaste vagonisse minna!

Pr. Kerpmann (nutu ja kindlalt.) Kelleks te mind
oieti peate? Mina ei reisi kunagi naisterohk-
vaste vagonis, seal on mulle liiga igav...!

Werner. Lühidalt! Kolme kuu eest reisisin ma
siit vaba ja üksi ära ja tõnastulen ma siia
tagasi abikassaga, kes mulle vähematigi ei luba
ja ämmuga, kes enisel minu vastu kõik lubab.
(Rõhuga.) Aga nüüd peab see muutuma!

Pr. Kerpmann. Seda saame nõha! (Sylviale.)

Tule, mu laps, ... võtame oma reisiriietud ära!

(Võtab Sylvia kaest kinni ja pöörab pr. Kerp-
manni poole.)

Werner (mõlematele.) Ja, tehke seda! Ja ärge
tulge süüalt toastenne välja kui ma teid ise
kutsun!

Sylvia (mõni samm tagasi tules.) Missjäreast seda?

Werner. Et mulle aega jääki oma tütarit ja väimust ette valmistada. —

Pr. Kerpmann (põlgavalt.) See on tee asi ja ei lõhe meile midagi korda! (Lõheb parem poole ette ära.)

Sylvia (tahab temale järele minna.)

Werner (hoiab teda tagasi ütle paludes.)

Sylvia!

Sylvia (külmalt.) Koh?

Werner (naagu emme.) Üks õige väikene murekene!

Sylvia (puigeldes.) Miss' tii mulde tuleb?

Pr. Kerpmann (ilmselõhtisel ukisel.) Sylvia, kuhu sa siis jääd?

Sylvia. Ma tulen juba, annas' manna! (Lõheb ruttu parem. p. ära.)

Werner (temale järele raadates.) Ma kardan et ma ihe rumalalt temu olen teinud!

10. etendus.

Weimer. Anna, siis kõhe Sand, pärast kaks
pakikandjat.

Anna (reisitasku kätte, tuleb keskelt ja lähelt ette pahem.
poolt; moodsamini ütleb ta Weimerile.) Kaks paki-
kandjat toovad tuult asju!

Weimer. Kää küll! Ma tulen juha!

Anna (lähelt ette pahem. p. ära.)

Weimer (pöörab keskurse poole, kuna ta mõtetes enesele
ütleb.) Kui ma ainult teaksin mis ma
oma tütrele ja väimehele pean ütleva?

Sand (tuleb keskelt ja ütleb ukse pääl vastutule-
na Weimerile.) Wabandage! Kas ma võiksin
hävita Oskari Mülleriga kokku saada?

Weimer. Minu väimees on jälja läinud!

Sand (enesele.) Minu väimees? (kõvasti.)
Ja proua Müller?

Weimer. Minu tütar läks ühes oma mehega jäl-
ja. - Kui te nende tagasitulekut siin ära
oodata tahate, ... siis olge nii lahke ja istuge. -
Mind palun wabandada, ... mul väga vähe
aega! (Lähelt ühte keskelt ära.)

Sand (tuleb ette, enesele.) Tema väimeis?.. tema tütar?.. Ah, see on papa Kerpmann, see rändar laulik, kes löuna Amërikast oma baritoniga õnnestas!.. Ta on siis väimeaks õmeti siia oma armsa naese juurde tagasi tulnud!.. Waene Oskar!.. Ämmast ei olnud tal veel küllalt, ... nüüd on tal äi ka veel kaela pääl! Niisugustel asjadel ei wõi tal küll roosiline tuju olla!.. Kaks aastat on sellest ajast mööda kus ma teda väimeast korda nägin! Ta on rahapääl oma endise suuremaja ära müünud ja on - nagu mulle sõäit öeldi - siia kolunud! - Ma olen uudishimuline, kuidas Sylvia wälja näeb, ... ja missugust mõju minu tagasi tulek tema pääle awaldab!...

Anna (tuleb pahem. p. ja tahab keskukse poole minna.)

Sand (teda silmatäsi, timale.) Wabandage minu küsimust: - Kuidas härra Mülleri käsi käib?

Anna (seisma jäädles.) O, wäga hästi!

Sand. Ja proua Mülleri?

Anna. Proual niisamuti!

Sand. Kas neil lapsi on?

Anna (Kohmetas.) Mis?

Sand. Ma küsin kas väikeseid Mülleroisi olemas on?

Anna (häbelikult naeritades.) Ei, mu hävra, veel mitte.

Sand. Veel mitte!

Anna (enesele.) Imelik küsimus!

Sand. Koh ja vanaproua?

Anna (imestades.) Vanaproua?

Sand (parandades.) Ma tohtsin ütelda: proua Mülleroi ema! Kas tema käsi ka hästi käib?

Anna. Ema? Ei! Tema käsi ei käi üldse enam!

Sand (ruutu.) Mis te ütlete?

Anna. Ta on ju surnud!

Sand (kohkunult.) Surnud?

Anna (lähel keskest ära)

Sand (üksi, tuleb aegamööda parem. p. ette, istub kanapi pääl.) Waene proua Kerpmann! Ta on siis surnud? Koh, ma ei usu mitte, et Oskar teda kaua järele linas!.. Ah, nüüd saan ma aru, mispärasest tema mees, hävra Kerpmann

tagasi ontunud!.. Ta täidab siin pookennas oma õndsas naise kohuseid, ta trööstib Sijliti at, kellel niid vähemalt isa olemas on!.. See on väga ilus Oskari poolt, et ta vanamehe oma majasse röttis!..

Weimer (tuleb keskelt, tema järel kaks pakikand-
jat, kes suuri kohvriid toovad.) So! Pange
kohvrid sinna! (Käitab tahs pahem. p. kesk-
ukse kõrvale.)

Pakikandjad (panevad kohvrid maha ja löhe-
vad jälle ära.)

Sand (on üles tõusnud ja titleb Weimerile.)

Mu härra! Teie abikassas oli rohematel aega-
del minu vastu väga sõbralik!

Weimer. So!

Sand. Ja teie tittele meeldisid ma ka!

Weimer. Minu tittele?

Sand. Oskar, teie väimees, on üks minu väime-
matest ja parimatest sõpradest, ... (riisakalt.)
ma loodan sellepärast, et ka meie häädeks
sõpradeks saame!

Weimer (ka riisakalt.) O, muudugi, mu härra!

Hävia...?

Sand (täiendades.) Sand!

Werner (kummardades.) Amustatud hävia Sand...
mul on väga häämül et ma teiega tutvaks
saan!

11. etendus.

Endised. Sylvia.

Sylvia (pausim. p. sisetulei Wernerile.) Kus mu
reisitasku on?

Werner. Ma toon ta koha!

Sylvia (Sandi silmades.) O, vaata! Hävia Sand!
Wimaks ometi kahe aasta järel ilmuti teie jälle
raatepiivile... See rõõmustab mind väga!

Sand (liigutatult.) Tõesti?

Sylvia. Ja muidugi! (Wernerile otsa vaadates.)
Aga mulle tuleb meelde... ma pean ju teid
tutrustama!

Werner. Me saime juba tuttavaks!

Sylvia. So?

Sand. Ja, ma seadsin ennast ise ette!

Sylvia. Seda parem!

Werner (Sylviale). Ma toon su reisitasku! (Lähel

ette pahem. p. ära.)

Sylvia (Sandile.) Te näete priske rälja!

Sand. Ja teie olete peaaegu veel ilusam kui enne!

Sylvia (meelitatult.) Tõesti?.. Mis pärast te nü-

kana enesest mingisugust teatust ei saanud?

Sand. Ma tahtsin teid äraunustada!

Sylvia (naerdes.) Koh, kas te nüüd tõrrens ole-

te saanud? Kas te mind enam ei armasta?

Sand. Ma usuksin seda, ... nüüd aga, kus

ma teid jälle näen, saan ma aru et ma

eksinud olen!

Sylvia. Kas tõesti?.. Kohjaks tulete te aga

liiga hilja!.. Ja, kui te siia oleksite jäänud,

selle asemel, et laia ilma minna...!

Sand (rutu.) Kas te mind tõesti oleksite oina-

tanud?

Sylvia (edevalt.) Ma ei ütle mitte ei!

Sand. Kui südamega seda mulle nüüd ütelda!

Sylvia. Warem ei saanud ma ju seda teile ütelda!

Kust te praegu õige tulete?

Sand. Brasiliast, ma ostsin sinna omale suure

istanduse laialiste põldudega. Mul on ka neegrid!

Sylvia (nuttu.) Keeguisid? Seda peate mulle jutustama!

Sand. Pärastpoole! Sest ma loodan täna teiega koos lõunat süüa!

Sylvia. Kindlasti!

Sand. Mul on veel üks ärikäik ees, kust ma kella kinnuks tagasi loodan jõuda.

Sylvia. Wäga häa! (Josiselt.) Meil on üksteisele palju jutustada. Teie äraoleku ajal on nii mõndagi juhtunud! (ohkab.)

Sand (kaastundlikku nägu tehes.) Ma tean! (Eneselt) Niina hakkab ta oma emast rääkima!

Sylvia (sügaralt ohates.) See pidi ju viimaks nii kiisi tulema! Minu väene namma!

Sand (ka ohates.) Ja, ja!.. Ma sain seda alles praegu teada!

Sylvia (nagu enne.) Tema ei kannatanud seda elu enam kauemini ära. Oskar ajas ta niiskangele et ta rögivalaga lõpu teigi!

Sand (ehmatades, eneselt.) Mis? Ja teigi omale ise otsa? (kõvasti, osavõtlikult.) See on igatahes suur õnnetus!.. süügi ei tohi sellepärast meelt ära heita!

Sylvia (kergelt.) Seda ma ei teinud ka!

Sand. Teie leidsite ju rahapääl kellegi teise, kes teid niisamuti armastab...! (Ta näitab Wernerile pääle, kes parajasti tagasi tuleb.)

Sylvia (ohates.) Ta muidugi!

Werner (on pahemalt poolt sisse tulnud, reisitasku käes, mida ta Sylvia kätte annab öeldes.)

Siin on reisitasku!

Sylvia (taskut rättes.) Ma tänan! (Sandile.)

Oiendage nüüd oma äriasjad ära ja tulge niipea kui võimalik siia tagasi!... Jällegi nägemiseni! (Läheb ette parem. p. ära.)

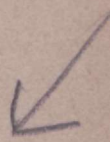
Sand (kummardab, enesele.) Ma oleksin küll armastanud, et ema suvem tuda rohkem kinnustab!

(Jatab Wernerit jumalaga.) Mu härra, ma loodan teid varsti jälle näha!

Werner (kummardades.) Rõõmustaks mind väga!

Sand (lähel kiskelt ära.)

Werner (temale järel varustat, enesele.) Imelik mees! Ta ütleb, et ta minu naist olevat tundnud, et ta minu väimehe sõber on... ta tunneb minu tütarit ja minu naist ka, aga missee

ei tunne teda nimegi pidi!

12. etendus.

Hilda, Oskar, Werner, siis Anna.

Hilda ja Oskar (aiast tules, ilmuvad taga pah. pool.
uksel.)

Hilda (Werneri silmades, hüüab rõõmsalt.) Sää! ta
ongi juha! (Ruttab tema juurde ja kaelustab teda
tooniliku.) Minu armas, armas papa!

Oskar (on ka juurde utanud, rõõmsalt.) Tere tulemast,
arapapa! Viimaks olite omi tagasi jõudnud. (Kael-
ustab teda.)

Werner (mõlemaid korraka kaelustades, liigutust.)
Minu hääd lapsed!... Mul on väga häameel, et ma
teid omi kord jälle näen! (Rilistale.) Kuudas su
käsi käib, Hilda? Hästi?

Hilda (rõõmsalt.) Väga hästi, papa!

Oskar (naljatades.) Seda ma usun! Mis tal peaks
viga olema... minu kaitse all.

Hilda (isale.) Kuudas su ravitsemine läks?

Werner. Suurepäraselt!

Oskar (ikka naljatades.) Natuke kaua kestis
su ravitsemine!

Werner (häbelikult.) Ja!.. Etteõuanõgemata
rahejuhtumiste tõttu...!

Oskar (nagu enne.) Seda ma juba usun!

Hilda (Werneriile oma etteheitoga.) Mispärast sa
meile aga sugugi ei kirjutanud?

Oskar (rahele.) Ja, ütlege ometi, mispärast mitte!
Me kirjutasime teile ju ilusa, pika kirja ja
saatsime ta juba rohkem kui kümme aja eest ära.

Werner (ikka kimbatuses.) Ja muidugi!... aga
ma ei olnud siis enam mere ääres.

Oskar (redts.) Ahh!

Werner (jatkates.) Ma sõitsin säält Nizza,...

jätsin aga kõsu maha kirjad mulle jõule
saata. - (haimustatult.) O, lapsed!... Nizza!

missugune tore linn! - Igal pool lilled ja
õied! Apelsini puid ja palmid! Ja lugema-
ta hulka toredaid suuremajasid!

Oskar (kannatamatalt.) Kii siis - te saite meie
kirja siis Nizza kätte?

Werner (jälle kimbatuses.) Ei! Sääl ei olnud
ma ka enam!

Oskar ja Hilda (korruga.) Mitte?

Werner (jatkates.) Ma olin Neapelis!

Oskar ja Hilda (imestades.) Neapelis?

Werner. Ja! (vaimustatult.) O, lapsed! Neapel!
missugune ilus linn! Alati sinine taevas! Ja see
meri! Ja Vesuv! ja makaronid...! Miisugu-
seid makaronisid ei tunta siin ülepää, ... need
peab nende kodumaal sööma!..

Oskar (naerdes, kõrvale.) Nende "kodumaal" (kõ-
hasti.) Teie saite minu kirja siis Neapelis kätte?

Werner (jälle kimbatuses.) Ei, ... sõel ma ei oleud
ka enam, ... ma olin Venedigus! (vaimustatult.)
O, lapsed - Venedig...!

Oskar (rohke raarikides.) Ja muudugi - seda me
teame! (Hildale.) Just sedasama teed sõitsime
meie ka oma pulmavõisil!

Hilda (lahkelt päädnikutades.) Ja muudugi!

Oskar (Wernerile.) Venedigust sõitsime me Rooma!

Werner. Muudugi! Ah, Rooma! ... Peetri kirik!..

Oskar (rohke.) Ja, siis Schveizi...!

Werner. Muudugi!... O, Schveiz... need mäed...

Oskar (kannatamatalt.) Kas te me kirja siis riimaks
Schveizis kätte saite?

Werner. Ja, Jennifer... koke, kui me röövastemajas-
se jõudsime...!

Oskar (naeritades) „Kui me röövastemajas-
se jõudsime?“ Teie ei olnud siis ükski!

Werner (emast unustades) Ei... (parandades)
Olin küll!

Oskar (ähvardab naeritades) O, o!... äiapapakehe!

Hilda (hõbelikult) Pappa!

Werner (Kõige suuremas kimbatuses) Ma tahtsin
aituda... Kui meie, s.o. mina ja teised reisi-
jad üheskoos röövastemajasse jõudsime!...
Meid oli 10 kuni 12 inimest.

Oskar (kanalalt naeritades) Ah ja! siis on see
ju arusaadav!

Werner (sohvale istudes) Aga nüüd on mul
häämel, et ma jälle kodus olen!

Hilda (istub temale paremale poole) Meil on ka
häämel, et sa jälle meie juures oled, pappa!

(Tema käest kinni võttes) Meie elame ju kolme-
kesi nii ühelmeel ja õnnelikult üksteisega!

Oskar (sohva kõvale, Wernerit teisele poolele toolile
istudes) Tööpolest, äiapapa, teie puudusite

meil otse! Õhk me teid küll armustame, ei ole teie
 meile ju ainult isa, vaid ka sõber ja seltsimees!
 Missugune rabe on teie ja minu endise ämma
 rahel!.. Kuis ma võrd poja peaks saama, mis
 rannun teile, et tema milgil tingimisel niis-
 gust tüdrukut kosida ei tohi, kellel ema olemas
 on!

Hilda. Aga Oskari!

Werner (enesele) Oh häda! (kõvasti, kumbagile
 köht andes) Mu lapsed! Mu armistad lapsed!
 Te teate, kui väga ma Teid armustan...!

Oskari ja Hilda (korraga tema kõva seeludest)

Elidugi!

Werner (jatkudes) Te teate ka, et arst mind sü-
 dame haiguse pärast supplemasastis...!

Oskari (naerdes) Ah mis... teie haigus ei ol-
 nud nii suur!

Hilda (rahele) Ei, papa!

Werner (unistades kurameelselt) Nii mõttesin
 ma seekord ka,... ja sõitsin seekord kerge sü-
 damega siinne,... ma ei võinud arvotagi,
 mis mind saäl ootab!

Oskar (natjotades) Mis võtas teid siis saäl?

Werner (unistades) Ah, mõi on suurepäraline!...
nii nuttik romantiline...!

Oskar (rahele segades) Me tunneme teda... Eks
ole, Hilda?

Hilda. Ja!

Werner (ikka unistades) See looduse ilu mõjub
nii elustaralt, uimastaralt, et üksigi tundmus-
tega inimene selle mõjule vastu panna ei saa.
(Singaralt hingates) Ja nii juhtub siis, et inime-
ne südame haigusega siina lähel, aga säält
nõiariigist põleva südamega lahkuv...!

Oskar (rõõja pööratades) Kas ma teist õieti
aru saan? Teie olete armastama hakanud?

Hilda (nutu) Kas see õige on, papa?

Werner (tuliselt) Oh, mu lapsed!... kui te teda
tunneksite!... Ta on kenaduse ja armuse
poolust ingel.

Oskar (tähelepanuvõttelt Hilda pääle näidates)

Aga äiapapa, ... mõtelge ometi mis te räägite!

Werner (naqenne) Tema silmad! tema suu!
tema juuksed!... tema terve kuju...!

Oskar (teda naisida kõstes.) Küllalt!... Te unustate ära, et teie tütar siin on...!

Werner. Õi sugugi! Just oma tütrele tahan ma teda kirjeldada...!

Oskar (nahki.) ... oma armukese iludust...!

Werner (nuttu.) Oma armukese? Ta ei ole minu armukese, ... vaid minu naene!...

Oskar (riies kaunistes.) Mis?

Hilda (niisama.) Kuidas?

Werner (ka riiekaunistes.) Ja! Kuid on see väike. Mina olen abielus!... Ükskord pidite seda omi teada saama ja sellepärast on kõige parem, kui ütlen seda teile otsekohes!

Oskar (kes temale ikka veel uskumatalt otse vaatab, hakkab kõrasti naerma.) Hahaha!... See ei ole sugugi halb! Hahaha! Äiapapa, ... te gite armastaja osu väga hästi... Hahaha!

Werner (tõsiselt.) Ma ütlen teile veel kord, väin...

Oskar (ikka naeldes.) Et te abielusse olete astunud ja praegigi veel reisil? Hahaha! Suurepärase nali... Aga mind te ninapidi vedada ei saa! Hahaha!

Werner (~~häädes~~ inagu ainu.) Weel kord!... See ei ole nali!

Oskar (naivides.) Keda te seda uskuma tohaste panna? Hahaha!

Hilda. Omas papa, ütke meile oneti tōti!

Werner (räga kõvasti ja kindlalt.) Seda ütlen ma ju teile kõik see aeg! Mina heitsin kolme päeva eest Nizzas ühe räga kena naesteroh-räga abielusse, keda ma supeluse kohas tundma õpisin!

Oskar (tagasi pöryates.) Kuidas?... Kas see tõesti tōsi on?

Werner. Muidugi!

Oskar (kõnnilt.) Te olete abielus?

Werner. Ja muidugi!

Oskar (noagu enne.) Kuidas te siis selle päevle tulite?

Werner. Seda ei tea ma isegi!... Wärske mere õhk oli mu elujõudu korrastanud, mina hakkasin suritajate seltskonnas läbikäima, tegin tutrusi, ja varsti tõmbas mind süda üheainsama poole. Wiisakatest sõnadest

sainud aegamööda soojast tundmusearaldusest
ja ühel ilusal päeval tein ma kuuja ettepaneku
mis mulle enesilegi ootamata ilma pikema
jututa vastu võeti!...

Oskar. See on küll vanasõna, et vanadus-rum-
luse eest ei kaitse... aga teie tegu on päris hull.

Werner (haavatult). Kuidas nii? Kas mul ehk
õigust ei olnud oma häärtsarramise järel tali-
tada?

Oskar. Ei! selles asjas mitte!... sest teie olite ennast
minu vastu lubamisega köitnud!

Werner. Missuguse lubamisega?

Oskar. Mina heitsin lesemehe tütreaga abielusse,
kas te saate aru, ... lesemehe, sellepärast et mu
ämma ei tahtnud saada!

Werner. Koh, kui te seda ämma tundma õpite...

Oskar (rahule). Ma ei taha teda sugugi tundma
õppida!

Werner. Ta saab teile kindlasti meeldima!

Oskar (järsku). Ei, ei!... Me läheme siit majast
ära, ... Hilda ja mina!

Werner (tõsiselt). Te tahate mind minu tütrest

lahutada?

Hilda (paludes) Oskar, ma palun sind!

Werner (oskarile) Ei, seda ei tee teie mitte!

Oskar. Miks mitte? Siis võite ju eksitamata
kustutada!

Werner (hääsüdamliselt) Ainas väimees, te
teate ju kui väga ma teid armastan!

Oskar (pahuralt) Mitte teadagi ei andnud
te meie oma ettevõtte!

Werner. Ma ei julgenud - avalikult öelda!..
Ega me sellepärast siis tõsiselt tülitsema
ei hakka ja lõhku ei lähe.

Oskar. Mitte?

Hilda (oskarile) Ole nüüd hääl...!

Oskar. Ainas laps, sa ei tea missugust
ohorit sa minult nõuad, ... sest sa ei tea
mis sõna „ämm“ tähendab!!

Werner. Mis sellesse puutub, siis vastutan
mina kõige eest! (Südamlikult) Enn ole, te
ei jäta mind mitte üksi?

Oskar (niiritades) Ma peaksin seda õieti te-
gema...!

Hilda (uttu.) Aga sa ei tee seda mitte? Võib olla
teie meie perekonna liikmete arvu kasvamine ka
sinu ole lübusamaks ja mitmekesisemaks?

Werner (Kätt tema ole päale pannet.) Katsuge vä-
hemalt...!

Oskar (Kaaludes.) See on ju küll võimatu et siin
maa pääl keegi teine ämm veel niisugune on
nagu minu esimene oli...!

Hilda (meelitades.) Eks ole, ... sa annad järele?

Oskar (ohates.) Noh minugipöörast!... Katsume
siis!

Hilda (rõõmsalt.) Nii on õige!

Werner (sinu tema kätt.) Tänaan!

Oskar. Pidage aga meeles: mina ei kosta
ennast millegins!

Werner. Kää küll! Ma olen kindel, te saate
varsti selle ämma kõige parem sõber olema!

Hilda (klaralt isale.) Kus meie uus ema siis on?

Werner (esimese ukse päale parim. pool näidates.)

Saad taas. Kas ma teda kutsuma pean?

Oskar (uttu.) Ei, ei! Sellega ei ole kiivet!

Anna (tuleb kerkelt.) Raudtejaamast toodi veel

üks suur kotken...!

Werner. Ah, õigus! Ma tulen kohe!

Anna (läheb ära.)

Werner (naeratahes Oskari ja Hilda.) Sääl on kõiksugu väikseid asju sees, mis ma teie jaoks kaasa toin.

Hilda (armastuse rikkalt.) Sa mõtlesid oma riisi pääl siis ikka ka meie pääle?

Werner (teda põse pääle lüües.) Ja kui saagedasti veel! (Oskari.) Tulge, armas väimees, aidake mul välja pakkida! Küll te imestate!

Oskar. No, imestamiseks jätkub mulle tänaseks!... Oleksin ma tänna hommiku aimata väimees, et mul veel enne õhtut ämm on?.. Aga, kui ta tõesti nii kena on, nagu teie teda kirjeldate...?

Werner (isetiadvall.) Küll te ise näete! (hõlpsalt käealt rinni ja viib ta keskkusse poole.)

Oskar. Hää küll!.. Aga, nagu öeldud, mina ei kohusta ennast millegiks muuks, kui et ainult katset teen! (Läheb Werneriga keskkonnast ära.)

Hilda (iiksi.) Ma pean tunnistama, et ma raga uudishimuline olen oma rõõrasema tunda ma õppida!.. Ma korraldan rõõupääl notuku seda tuba, et siin kõik ilusasti korras oleks, muudu rõõks minu mis mamma mind hõlvaks peenaseks pidada! (Korraldab rõõupääl mitmesuguseid asju.)

13 etendus.

Hilda ja pr. Kepmann.

Pr. Kepmann (tuleb esimesest uksest parem. p. sisse, hüüab.) Härra Werner! (Käkitsevalt Hildat silmat.) Ah, vabandage, madam!

Hilda (Kummardab rõõhetema esi.) Armuline proua! (Enesele.) Kes see siis on?

Pr. Kepmann (on ettepoole tulnud.) Ma otsisin härra Wernerit! Teie olete vist tema tütar?

Hilda (inustamult.) Ja, see ma olen! (Kõvale) Jumal hoidku, ega ometi see?..

Pr. Kepmann (pääliskaudselt.) Rõõmustan, et Teiega tutraks saan!

Hilda (teda vaadates.) Mina rõõmustan ka! (Enesele.) Ei, see ei ole ju võimalik!

Pr. Kepmann. Et me tulevikus üheskoos elame, siis loodan ma, et me hästi läbi saame ja rahu peame!

Hilda. Seda loodan mina ka! (Enesele.) Kas see see kenaduse ja armsuse ingel on?

Pr. Kepmann (Kas ta hõlpsalt oli läinud, trüki jälle ettepoole.) Mõtlege oneti, ma ostin alles ühe Genfi suuve paki nõopnõela, nüüd ei leia ma seda aga üles!

Hilda. Te tulite Genfist?

Pr. Kepmann. Ja muudugi, ... poole tunni eest jõudsin parele.

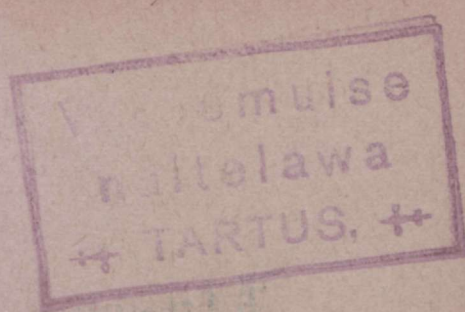
Hilda. Minu isaga?

Pr. Kepmann. Ja muudugi! (Lühel kõrvale.)

Hilda (enesele.) Tema ta on! Missugune pettusmus! Ta ei meeldi mulle sugugi! — Mis Oskar küll selle kohta ütleb?

Pr. Kepmann (Hildale.) Wististi on teie isal minu nõopnõelad kogemata omu asjade hulka pandud, ... ja nüüd ei ole mul ühtegi nõela!

Hilda. Ma toon teile omadest mõne, vana

proua!

Pr. Kepmann. Teie olete väga laulike!

Hilda (äraminnis enesele.) Vaene isa! Kiiud on kord jälle selgesti näha, et aumastus pimedaks teeb! (Lähel tagumisest uksest parem. p. ära.)

Pr. Kepmann (riksi.) Ja ei ole sugugi inetu, näis aga natuke upsakas olevat! (Toos ringi vaadates.) Kaunis ilus sisseseade! Terre maja ei näi halb olevat!

14. etendus.

Pr. Kepmann ja Oskar, siis Hilda.

Oskar (mõned iluasjakesed kõi sisse ja ilmaaimata ette. Kiipea kuu ta proua Kepmanni silmas, kõngub ta kõhkunult tagasi ja lausub iluasjakesed maha langema, kuna ta karjatab.) Ha! Mis ma näen? (Jäi silmspeegiks nagu tervetanult seisma, käed tagasitõrjudes ülestõstetud.)

Pr. Kepmann (inteda silmatas kõhkudes karjatanud.)

Oskar!?

Oskar (natuke aja järele ennast kõngunud, astub mõne sammuga tema poole.) Teie? siin? Mis teie siit otsite?

Pr. Kepmann. Subage!

Oskar (rahele, pilkvalt.) Ah, ma võin juba arvata mis te siit tahate, minu advokat kirjutab mulle et Teie nii häbenata olete ja minu käest 50000 fr. nõuate.

Pr. Kepmann (ägedars saades.) „Häbenata“ ütlete teie? Kas te seda summat abielu kontrahis minu tütrele ei lubanud?

Oskar (pilkvalt.) Seda küll! Aga ma ei võinud seekord ette ära mõnna, et meie abielu jälle nii ruttu lahku läheb!

Pr. Kepmann. Ükskõik! Teie võlgnete meie 50.000 fr.

Oskar (põlastusega.) See dure tähe järele võib olla õiguse poolist aga mitte!

Pr. Kepmann (õlgasid kehitades.) Seda rahat mina ei tunne!

Hilda (Kastikene köies tules paum, p. tagasi, kiastikest äraandes pr. Kepmannile.) Siin tõin ma teile mis te soovisite, aumuline proua.

Pr. Kepmann (Kastikest röttes.) Ma tänan Teid!

Oskar (enesele, iilicatamult.) Nad tunnivad üks-

teist?

Pr. Kepmann (on kõrvale astunud ja kinnitab
- nööpnõeltega niidagi oma riide küljes.)

Hilda (on Oskari juurde löinud ja ütles pool vab-
jult temale.) Kõh, kuidas sulle papa väljara-
litu meeldib?

Oskar (niisama.) Ma ei ole teda veel sugugi
nõinud. Kust ta siis on?

Hilda (pr. Kepmanni päale näitates.) Sääl ta on
"ju"!

Oskar (hirmus kohkunud.) Mis? See sääl on
sinnu isa naane?

Hilda (innetass.) Muidugi! (Lähel teisest
üksist poovale poole ära.)

15. etendus.

Pr. Kepmann ja Oskar. Siis Mengel.

Oskar (kes kannapi seljatuge vastu toetas, raa-
tab kohkunult pr. Kepmanni päale, enesele.)

Kas see siis võimalik on? Ta sai teist korral-
dada minu ämmaks! Ja kiusab mind taga na-
gu kivi vaim!.. See on pörguränk! (Wajub
meeltärastheites toolile.)

Pr. Kepmann (teda raudeldes enesile.) Mis tal
siis rida on?

Mengel (õng kõies, tuleb keskelt sisse, naudes.)

88 riidinat sain ma kätte!

Pr. Kepmann (teda silmatis.) Waata, sääl on
ju kapten!

Mengel (üllatanuelt.) Prona Kepmann!

(õnesele.) Kuidas see siis siia on saanud?...

(Lähel Oskari juurde, ritleb selile.) Oskar! Oskar!

(Kuna see ei wosta, wõtab ta tal käeravust kinni.)

Oskar (katsub asjata rääkida, hääl ei kuulu
sõna, teeb meeleärashetliku liigutuse, kuna ta
pr. Kepmanni poole näitab.)

Mengel (chmatanuelt.) Mu jumal! ta on
mõistuse kaotanud!

Pr. Kepmann. Ma kandran teda peaaegu!

(Taganeb mõne samm.)

Oskar (kargab häkitselt üles ja tormab pr.
Kepmanni kallale, keda ta käeravust kinni
haarab ja rihaselt korjudes maha surub.)

Siis Teie? Teie olete see!?!

Pr. Kepmann (kisub enese lotti ja põgeneb

poheemale poole hüüdes.) Appi, appi!

Oskar (temale järel.)

Pr. Kepmann (joosel ümberklõveri, Oskartema
kannul, hüüdes.) Appi!

Mengel (hoiab Oskarit tagasi.) Oskar, ma pole
sind!

Oskar (kuike Mengel kinni hoib, pr. Kepmannile)

Wastake mulle — kas tõesti teie see olete?

Pr. Kepmann (Kart'iruet.) Meidugi olen mina,
mina!

Oskar (rihaselt.) Teie astusite temaga abielusse?

Pr. Kepmann (nagu enne.) Abielusse! Kellega?

Oskar. Minu äiapapaga.

Mengel (järsku Oskarile) Mis? Sinu äiapapa
on abielusse astunud?

Oskar. Ja meidugi.

Pr. Kepmann. See on eksitus! Minu ei saagi
ju abielusse astuda, sest et Kepmann alles
mel dab ja meie lahutatud ei ole.

Oskar (roõmsalt Mengelile.) Ta ei ole temaga
abielus! Ah armas onu, ma saan jälle
hinget!... Kui te teaksite, missugust hirmu

mulle see mõte tegi, et ta minu äispa-
paga abielusse on astunud!

Mengel. Werneriiga?

Oskar. Ja!

Pr. Kerpmann (räga chumatanult, enesele.)

Taaras! mis ma kuulen? Werner on te-
ma äi? Siis on ju minu tütar tema
ämm! Ah! (näjub rusutult kanapele.)

Oskar (kusidavalt Mengeliga rõõminud ole, härit-
seit kokkunut.) Aga kui tema see ei ole, kel-
lega mu äiapapa abielusse astus, kes see siis
võiks olla? (Pöörab ennast ruttu isimesse parem-
p. ukse poole ja juhtub Sülviaga vastamisi,
kes sel silmapilgul säält välja tuleb.)

16. etendus.

Endised, Sülvia, pärast Kilda, lõpuks

Werner.

Sülvia (Oskarit silmates, hiiuak üllatanult
üksel seistes.) Oskar!

Oskar ja Mengel (Korruga ka üllatanult.)

Sülvia!

Sülvia (enesele.) Missugune üllatus! Tema

Sõin? (oma ema silmades.) Mis sul on, nanna?
(teeb temaga tegemist.)

Oskar (rahetpidamata Sülviale korutanult otsa
vaadates.) Sülvia? See on ju rõimata!

Mengel (oskavile.) Rahusta ennast!

Sülvia (emale.) Mis siin siis juhtunud on?

Pr. Kepmann (hädaldades Sülviale.) O kui sa
teaksid...!

Oskar (Sülviale.) Kas teil see olete kes härra
Wormeri abielusse on astunud?

Sülvia (rahulikult.) Ja, olen küll!

Oskar (rusitult.) Siis ometi! (Pöörab ennast
Mengeli poole.)

Sülvia (emale, Oskari pääle näidates.) Mis see
temale korda läheb?

Pr. Kepmann (Sülviale.) Wormer on ju tema äi!

Sülvia (üllatamist.) Kuidas? Oskar on...?

Pr. Kepmann (täiendades.) Härra Wormeri väimees!...
see tähendab minu väimehe väimees!

Sülvia (häätujuliselt rahule.) Ja minu olen tema
ämm? (Kõvasti naeldes.) Hahaha! See on aga
naljakas!

Oskar (kõige suuremas riiat.) Tema on minu ämm! See on ju hull!

Pr. Kepmann (piegates Oskarile) See on Jumala sörm! (Sylviale) Sina maksad temale meie mõlemate cest kätte, mu tütar!

Oskar (riiaselt pr. Kepmannile) Mina lookuisin teie tütrust, et teist lahti saada, et teist ära pääseda... nüüd olete mulle siia järelle hiilunud?... Mina looksin ennast omis naisest lahutada, et ämmast lahti saada... ja nüüd on mul neid kaks!... kaks!... kaks!...

Pr. Kepmann (nagu enne) Ma ütlesin ju: see on Jumala sörm!

Oskar (tahab riiaselt pr. Kepmanni kallale tormata.)

Hengel (hoiab teda tagasi) Oskar, taltsuta ennast!

Oskar (temale) Seda ma ei saa! (Poolraljusti) Ma tahaksin teda ära kägistada! (Teeb mõlema käega kägistamise liigutusi)

Hengel (nagu enne) Ole omi ettevaatlik!

Mõtles omati... Kivi Hilda seda kuulers...!

Oskar (ennart aegamööda rahustades.) Hilda?...!

Teil on õigus! Hilda ei tohi sellest kõigest midagi teada saada, ... ja mina ei ka mitte!

(Teiste kõikide poole.) Kas kuullete? Ma ei taha mitte et härras Wexmer teada saaks, et ta minu endise naisega abielusse on astunud!... Kas saate aru? (Rõhuga.) Ma ei taha seda!

Pr. Kerpmann. Meie käest ei pea ta seda teada saama.

Sylvia (Kinnitades.) Ei!... seda luban mina ka!

Hilda (tuleb tagumisest uksest proua p.) Tunni aja pärast võime sööma hakata! (Silmade kookitselt Sijeviat, kummardab tema esi.) Armuline proua...!

Sylvia (niisama temale.) Armuline proua!

Hilda (naatab kiisivald oskari ette.)

Oskar (tutrustab mõlemaid, kuiva häälga ja väga nuttu näokides, näitab enne Hilda päale üteldes.) Minu abikaasa! (Siis Sylvia päale näidates.) Minu ämm!

Hilda (on väga üllatanud.)

Oskar (Hildale) Tule nuttu!... Kõnneda nuttu
oma asjad! Meie reisisime ära!

Hilda (inestades) Meie reisisime ära? Kudas?

Oskar (nuttu) Otsekohhe!

Hilda. Kuhu?

Oskar (ikka nutuga) Kaugele! Väga kaugele!
Tule aga! (Wibsteda parem. poole ukse juurde
tahol)

Hilda (arminnes; väga inestades) Mis see kõik
tõhendas? (Lähel parem. p. ärs.)

Oskar (onule) Jumalaga, armas onu!

Werner (suur kandik, mille pääl kõikisugu häid
asju on, keskelt sisse miigates) Siin toon
ma teile toredaid kookisid ja cht Italia
puuvilja!

Oskar (pohaselt) Minge selle kõigeza kus
kivat! (trikkas kandiku pörandale ja jookses
nuttu parem. p. taha ärs.)

Werner (seisab kohmetult)

Mengel (püüab teda trööstida)

Pr. Kerpman ja Sylvia (naeravad üleantult)

Fesriie langeb.

Kolmas waatus.

Seesama sisseade, mis teises waatuses.

1. etendus.

Oskar. Mengel. Anna.

Mengel (istub parem. p. ees sohva pääl.)

Oskar (pakib kõiksugu pakikesi, waamatuid, partitewisid, muusika asju ja nootiseid suurte kohwis-
se, mis parem. p. natuke tagapool, klavari ligidale
seisab.)

Anna (tuleb tagant parem. p. mõne pakiga ja annab
need Oskari kätte.) Kas need need pakid on, mis
te saada tahtsite?

Oskar (lihidalt.) Ja! Andke siis! (kõtab tema
käest pakid ja viskab need lahtisesse kohwisse.)

Anna. Kas ma ei saaks aidata?

Oskar. Ei! Ütelge ainult minu abikaasale, et

ta oma reisi ettevalmistustega ruttaks!

Anna. Kää küll! (Lühis põnem. poole taha ära.)

Mengel (Oskari.) Kas sa Hildale ütlesid, et sa Sijviaga enne abiellus olid?

Oskar (ruttu.) Ei! Tema ei tohi seda teada saada, niisama võke tema isa! (Põrkis ikka kohvi juures.)

Mengel. Mis sa temale siis teie rutulise ära reisisemise põhjuseks ütlesid?

Oskar. Ma ütlesin temale: ma ei taha kahe ämmaga ühe katuse all elada. Muidugi mõista nutab ta müüd, et ta oma isast lahkuma peab... ja isa nutab sellepärast, et ta oma tütrest lahkuma peab!

Aga, armas onu, ütlege ise, Kas võin ma teisiti teha? (Ägedaks saades.) Mis pärast pidi minu äi just seda naisterahvast armastama hakkama, Keda minu tuure maailmas naisterahvaste hulgast kõige vähem näha oleks tahtnud?.. Kas ei ole see hirmus? (Viskab ühe paki vihaselt kohvrise.)

Mengel. Wa' Wernerile ei ole tema abielu kuni siamaani veel iseäralist löbu pakkunud...!

Oskar (kuulotades.) Kuidas te seda arvate?

Mengel (naeratahes.) Prona Kepmann ei jäta teda ju silmapilgukski oma tütrega üksi, kelle järel ta kulli silmadega vaatab!

Oskar (pilkarvalt naeratahes.) Ha! Sellega saab ainult see kihvtiseen valmis! (viskab kohvi kaase kinni.) So! nüüd olen valmis!

Mengel (tõuseb üles.) Kas sinu otsus ärareisida kindel on?

Oskar (ettepoole tules.) Kindlam kui kindel!

Mengel (Kätt Oskarile üle pääle pannis silmalikust.) Ära ole mu pääle pahane, Oskar, — aga see ei ole mitte õige sinust!

Oskar. Arvate?

Mengel. Muidugi! — Mina sinu asemel jääksin rahuliseks siia, mina ei taganeks, et proua Kepmannile siin roba voli anda teha mista tahab, kui teie ära olete reisinud.

Oskar (ruutu.) Teie arvates pean ma siis jääma ja Sylvia ja Hilda rahel elama? — See on

hõimata!

Mengel. See ei tähenda midagi. Sa ei aru-
masta Sijlviat enam?

Oskar (nuttu.) Ei, muidugi mitte!

Mengel. No siis!

Oskar (kindlalt.) Sellegi päale vastamata oleks
kooselamine selle naisterahkoga, kes enne minu
naime on olnud, piinlik, juba Hilda pärast!
Mulle näib, et selleks iseäralist tõendust tavalis-
ei ole! (Kääridamliiselt.) Ja kui teie, armast
onu, sellest aru ei saa, siis tuleb see küll
sellest, et meremehed elu päiale küll teisest
seisukohast on harjunud vastama, kui
meie, piinatud silmaringiga maasõttid!

Mengel (mõtles Oskari sõnadi üle natuke ja
rele, kuivalt.) See võib küll õige olla!

2. etendus.

Endised. Pr. Kerpmann.

Pr. Kerpmann (tuleb tagast pahem. p. lahtisest
uksest aiast.) Pariis ilus suuremaja! Ma aru-
nusein, et mulle siin algamööda õige hästi
saab meeldima!

Oskar (rihaselt tema pääle raudates, kunn ta
kohvi suure kāraga lukku keerab, enesele.) Seda
usun mina ka!

Mengel (Pr. Kepmannile.) Kuidas teile aed meeldib?

Pr. Kepmann (mõnitades.) Siiga palju varju!...
Ma lasen edaspidi hullu puid mahaaianda!

Oskar (karmilt, rahelt.) See oleks kvitegu!

Pr. Kepmann (hoolimata.) See peaks Teile ju üks-
kõik olema, sest et teie, nagu näha, siit majast
lahkute.

Oskar (tema poole tulesi.) Muidugi lahkun ma
sellest majast... Ja ma annan Teile ainult
nõnu mind mitte enam tagakiusata!

Pr. Kepmann (teravalt.) Meie ei ole teid sugugi
tagakiusanud! Meie kokkusaamine siin oli
meile niisama vastumeelt nagu teilegi!

Oskar (ikka karmilt.) Missärast teie ei ütelnud
härra Wermerile et mina teie tütre endine mees
olin?

Pr. Kepmann. Kas ma siis teadsin, et teie tema
väimees olete?

Oskar. Teie ei võinud tema ees seda omegi salajas

hoida, et teie tütar kind juba mehel oli ja oma esimesest mehest lohutatud on?

Pr. Kepmann. Sellest me ei vaikinud ka sugugi.

Oskar. Selle juures pidite ometi minu nime nimetama!

Pr. Kepmann. Igatahes!

Oskar. Koh? Kas siis minu nimi, temale silma ei torganud?

Pr. Kepmann (peekarvalt.) Ei! Niisugune isapärase nimi!

Oskar (haaratult.) Prova Kepmann!

Pr. Kepmann (nagu enne.) Teie ei taha ometi tõendada, et teie ainukene „Mülleri“ nime-line olete?

Mengel (Oskarile naeritades.) Ei! See tõendamine oleks natuke liig julge!

Pr. Kepmann. Igatahes olin ma nii ettevõtlik ja ütlesin härra Wermerile, et teie surenud olete!

Oskar (kuulutama jäädies.) Mis?

Pr. Kepmann (jätkates.) Et teie nausti päale lohutamist ärä olete surenud - muu kätte

minu tütre pärast. — Sellepärast arvas ta
siis lesiga abielusse astuvat, aga mitte lohuta-
tud naisega!

Oskar. Teiste sõnadega — teie olete mind ära
tapnud?

Pr. Kerpmann (pilgates) Mina et ma teie haiget
oleksin teinud!

Oskar (etteheitsvalt) Ja seda kõik sellepärast, et
oma tütarit 52 aastase mehega abielusse pan-
na?

Pr. Kerpmann (ohates) Ma pean tunnistama, et
maisel Sýlvial oma meestevalikuga õnne ei
ole! Esiti teie, — ja siis hävra Keimer! ..

O, mispärast ei tulnud hävra Sand juba
kolme kuu eest oma reisilt tagasi! .. selle-
asemel et täna häkitselt siis ilmuda?

Sand Oskar (uhku) Sand? Kas te olete teda näi-
nud?

Pr. Kerpmann. Mina mitte, aga minu tütar.

Oskar (elavalt) Kas Sand temaga rääkis? —

Pr. Kerpmann. Muidugi! — ja hävra Keimeriga ko-
Ta läks oma äri asju äraandama, kell 6 tulid ta

siia tagasi! (Pööras Mengeli poole, kellega ta
tasakesi räägib.)

Oskar (enesele.) Pea! Üks mõte! Kui seda teeks
taha saaksin, siis oleksime me kõik pääste-
tud! - Igatahes katsum ma seda! (Kindlalt.)
Ma ei reisi mitte ära, vaid jään siia - mi-
nu äia abielu peab igal tingimisel ära ka-
hutama! Siis heidab Sand Silviaga abielu-
se, keda ta ammugi juba armastab, - ja
nabastab meid niivisi sellest hirmsast
ämmast.

Pr. Kepmann (Mengelile, tasast juturajumist
kõrasti jätkates.) Härra Sand sööb meie juu-
res lõunat!

Oskar (kõrasti proua Kepmannile.) Sand
oleks teie tütrule parvas mees!

Pr. Kepmann. Seda tean ma isegi!

Mengel (rabele.) Ta armastab teda juba am-
mugi!

Oskar. Ma usun, ta armastab teda praegugi
neel!

Pr. Kepmann. Ma olen selle juures koguni kindel!

Oskar (pr. Kepmannile.) Kuu teil niisugust
ruutu olnud ei oleks oma tütarit jälle tannu al-
la saada ja kui te teda ei oleks sundinud
minu äiaga abielusse astuma, siis võiks
teil praegu aastast 20,000 fr. sissetulekut olla
— sest seda saab minu sõber aastast!

Pr. Kepmann (teravalt.) See on ma tean! — Teil
ei ole tarvis seda mulle alati ütelda!

Oskar. Teil on õigus!... Mõird on see ka liiga
hilja! Et Sylvia Sandiga abielusse saaks
heita, selleks oleks tarvis, et tema abielu
Werneriga lahutatud saaks, (rõhuga) mis
ju täiesti võimata on!

Pr. Kepmann (naeratahes.) Võimata?... Kes
teab!

Mengel (pr. Kepmannile.) Kas te selleks ehk mõn-
da abinõu teate?

Pr. Kepmann (nagu eme.) Võib olla!

Oskar (enesele.) Ta lähel lõksu! (kõvasti, temale)
Mõidas? Te ei mõtle ometi selle pääle, Wer-
neri abielu lahutada, kust ta alles praegu
abielusse astus?

Pr. Kepmann. Mis pärast mitte?

Oskar (pölastades) Seda ei saa teie konda saata!

Pr. Kepmann (utuga) Mitte? Ma lohusin ju ka teie abielu oma tütrega!

Oskar. Ja, see oli koguni teine asi. Mina tahtsin lahutust - kuna Werner milgil tingimisel ennast teie tütrest lahutada ei taha lasta.

Mengel (rahele) Just vastuorsa!

Pr. Kepmann. See on minu asi teie niikaugele viia.

Oskar (ohates) Mina võin teile ütelda, et minu äi teist kaugele üle on.

Pr. Kepmann (naerutades) Ahvate?

Oskar (jatkates) Tema tahtmise jõud on kõikumata, - ta saab tingimata teist jagu ja taltsutab teid!

Pr. Kepmann (naagu enne) Tõesti?

Mengel (kõrvale) Ah! Muid ma saan aru mis Oskar kätte tahab saada!

Oskar (isika ohates) Ta ei saeja ka sugugi

oma arvanist teie üle! Natukes naja eest
alles ütles ta meile, et ta teiega kama välja
ei kannata, vaid esimesel paarjal juhtumisel
teelt kõrrale toimetab! (Mengelie) Eks ole
õige, armas onu?

Mengel (nuttu.) Ja muidugi! Ta tarvitas ko-
guni ütelist: et ta teid niipes kui võimalik
väljariskab.

H. Kepmann (piekaralt.) So? Seda ütles ta?
Kas seda saame näha!... Kui ta ennast ai-
malt ei peta!

Oskar (Mengelie.) Ma usun, see saab mõju-
ma!

3. etendus.

Endised. Wermner.

Wermner (tulib tagant parem. p., Oskarile.)

Hilda on väga õnnetu!... Armas väimees,
jätke omati mõte ära reisida. Ma palin
teid, jääge siia!

Oskar (silmakirjaks vastupüigeldes.) Te teete
mu südamet raskeks! - Kas see teile siis
tõesti nii tähtis on, et ma siia jääan?

Werner (elavalt.) Ja, väga!

Oskar (järele andes.) Koh, olgu siis, minu-
gi pärast. Meie jääme teie juurde! (An-
nab temale kätt.)

Werner (tema kätt surudes.) Kii on õige!..
O, kuidas Hilda rõõmustama saab!

Mengel (ruutu.) Ma viin temale kohe selle
rõõmu sõnumi!.. (Oskarile.) Kui teie
siin ruumist puudus on, siis ütlege mul-
le seda otsekohes... ma teen teile siis rui-
mi ja lähen linna tagasi.

Oskar. Ei sugugi mitte! Teie ja meie jaoks
on siin majas ruumi küllalt!

Mengel (tähtsalt.) Nagu sa arvad! Ma ei
taha ainult koormant olla! (Lühel tohki
paremale poole ärs.)

Oskar (kui Mengel ärs on läinud.) Küll me
juba sisse saame!

Werner (kiinnitades.) Midagi ei ole kergem!

Oskar (jatkates.) Selle too sääl - (esimese
ukse pääle parem. pool näidats.) saab
proua - - - proua - (näitab pr. Kefmanni)

päale.)

Werner (rohkele.) Kepmann!... Prussia
Kepmann!

Oskar (Kergelt-Kummardades.) Ah ja, õigus!
Mul ei tulnud nimi kohe meelde!

Pr. Kepmann (enesele.) Missugune häbenatus!

Oskar (jatkates.) Prussia, Kepmann saab siis
nõnda nimetatud „punase toa!”

Werner. Hää!

Oskar (Wernerile.) Ja teie abikaassa - sõsk-
(esimese naise poole poheem. p. näidates)
„sinise toa.”

Werner (naeratahes.) Hää! - Minu toa! - Ta on
enesele sääl juba koduseks teinud!

Oskar (jatkates.) Mis teisse puutus, äiapapa - -

Werner. Mis minusse puutus?.. Ma arvan
emati - -

Oskar (temale rohkele rõõkides.) Teie jaoks leitud
kusagil magamise koht.

Pr. Kepmann (rohkele.) Aias rõõkses parilljonis!

Werner (temale ruttu.) Mis?.. Subage...!

Pr. Kepmann (rohkele.) Sääl ei ole midagi muuta!

See jääb nii!

Werner (ägedaks saades) Oho! Sellest ei tule midagi välja! Ma palun teid üleüldse muutatud proua, tänasest päerast pääle ennast mitte asjadesse segada mis Teile sugugi kor- da ei lähe; iselüanis palun teid edaspidi en- nast mitte enam minu ja teie tütre rahale segada!

Oskar (enesele) Wäga häa!

Pr. Kepmann (teravalt) Mul ei ole mitte ainult õigus, vaid ka kohus oma tütrele nõuu anda sääl kus see minu arvamise järele temale kasulik on.

Werner (nagu enne) Minu naesel ei ole teie nõuandmisi enam tarvis, ka ei saa ta kau- mini nende järele enam käima!

Pr. Kepmann (pilkavalt) Misparast mitte?

Werner. Selleparast et ma loodan, et teie en- nast siit varsti koristate ja meie hooleri- jätate elada, nagu me ise tahame!

Pr. Kepmann (rihaseilt) Ennast koristate? Teie julgete niiviisi minuga rääkida?

Werner (mäljakutsuvalt.) Miks mitte?

Oskar (Käsi hõõrudes, rõõmsalt, enesele.) Bravo!

Pr. Kerpmann (nagu enne.) Hää! — Kui mina sellest majast lahkun, siis võtan mu oma tiitre kaasa!

Werner (ährardades, kunata temale õige ligidale lähes.) Seda saame näha!

Pr. Kerpmann (Kiusatis.) Seda saate ka näha!

(Pilgates.) Teie ährardus ei kohuta mind põrmugi!

(Pilguga Oskari päale.) Oma väimiki ei ole ma veel kunagi kohtnud! (Lähes rihaselt ette parem. p. ära.)

4. etendus.

Oskar. Werner.

Werner (temale rihaselt järelle rasedates, Oskarile.)

Mis te selle kohta rüllete?

Oskar (ässitades.) Teil on täiesti õigus, kõhe algusest saadik peab julgelt ja kindlasti vastu hakkama!

Werner (ährardades.) Hää! Ta peab mind tundma oppima, ta peab varsti märkama, et ta minu oma tahtmise järel

talitada ei saa! - Mina tema pilli järete
tantsima ei hakka! (joorset riharelt ümber.)

Oskar (rahile.) Seda tahab ta aga just nimelt,
see on tal hästi selge kui endisel tantsijal!

Werner (illatamult seisma jäädes.) Mis? Mis
te ütlete? Tantsija?

Oskar (ilmsüütalt.) Kas te seda ei teadnud?

Werner. Proua Kepmann oli enne tantsija?

Oskar. Muidugi! Minu onu tunneb teda
juba sest saadik kui ta 30 aasta eest bal-
letis tantsis.

Werner. Ja oli balleti tantsija?

Oskar. Ja!

Werner. See ei ole võimalik!

Oskar. Päris tõesti!.. Minu onu võis teile
seda tõendada! (Siidamisel.) See oli ka
põhjuseks, miks ma siia majasse jääda ei
tahtnud!

Werner (kes ikka mel investusest taibunud ei
ole.) Ha! Kui ma seda oleksin teadnud!

Oskar (siidamisel.) Kas teate, mis ma Teile
ütleksin, kui te minul nõuu küsiksite!

Wertmies. Koh?

Oskar: Ma ütlesin teile: „Saske pr. Kepsmann
Jumala nimel rihet oma tütrega minna ja
soovige mõlemile: „hääd rüsi“ veel päalegi!”

Wertmies (nuttu.) O ei!

Oskar (edasi jätkates.) Siis võiksime me kol-
mekesi... teie, Hilda ja mina jälle endist rii-
si mõnusalt edasi elada!

Wertmies (nutuga.) Subage!... Ma olen juba kord
abielus, ja Sylvia on ime kena!

Oskar (elavalt.) Kas te siit aru ei saa, et te
tõrve elu põrgutuli saab olema... Koik aeg
mööda saata ämmaga, kes teid riikab, ja
abikaasaga, kes teid smeti mitte armastada
ei saa!

Wertmies (nuttu.) Mis pärast ei peaks ta mind ar-
mastada saama?

Oskar (viivitades.) Sellepärast et te smeti enam
noor,... ja mitte enam just ilus ei ole!

Wertmies (hääratult.) Koh Kas leate?

Oskar (jätkates.) Ma see ei või tulemata jätta,
et Sylvia teid võrdlema hakkab,... mis murelt

teie kaseks oleks!

Werner. Võrdlema? Kellega võrdlema?

Oskar (naeratahes.) Oma esimese nellega, kes-
lel igatahes paremad omadused olivad kui
teil!

Werner. Mis teie sellest teate?

Oskar (Kõvale puigeldes.) O, ma võin ainult...

Werner (utuga.) Siis te eksite!

Oskar. So?

Werner (jatkates.) Sylvania esimene mees oli kogu-
ni tähtsusetu, rumal inimene.

Oskar (pehnamata.) Mis?

Werner. Ja oli inetu... riikakas... vastik!

Oskar (enesele.) Oho!

Werner (ikka edasi rääkides.) Ja kui oma lode-
na elavisi pärast enneegu.

Oskar (enesele.) See on omeli liig! (Kõvasti.)
Kas Sylvania seda kõike teile jutustas?

Werner. Ei! Tema keppmanni.

Oskar (enesele.) Seda ma võisin arvata.

Werner (jatkates.) Selle pärast ei kanda mina
võrdlusi!... Ja päole selle kastaksin mina

50,000 fr., kui ma ennast Sijlvicust lohetada lasaksin.

Oskar (vuttu.) Mis te ütlete? 50,000 fr.?

Werner. Ja muidugi! Selle summa lubasin ma kontrahi läbi oma naisele igal juhtumisel.

Oskar (miljapakkuradist.) Teie ka?

Werner (inestades.) Kuidas? Alina ka?

Oskar (sagunilt.) Ma tahtsin ütelda: - seda ka veel!

Werner. Ja! Proosa Kerpmann nõudis seda!

Oskar (pilvamat.) Aha! (inestades.) See on tema juures kindel hind! (Tahtmata kõnniti.) Siis 100,000 franki!

Werner (Kis neid sõnu kaulis.) Ei mitte! ... 50,000!

Oskar (ennast kogudes.) Oiguis jah! 50,000! Ka seda on juba selle lähinise õnne rest liigra palju!

Werner. Seda ütlen mina ka!

5. etendus.

Endised. Hilola.

Hilola (tulis kandikuga, mille pääl tass theedon, tagant parem. p.)

Werner (Kilda silmatis, poolraljusti Oskarle.)

Mitte sõnagi sellest Kilda juuresolekul!

Oskar (niisama temale.) Olge muudat! (Kildale)

Mis sa sääl tood?

Kilda (Kes näitelama keskile on tulnud.) Mamma tahtis tass theed, mida mina temale viin!

Oskar (kõrale.) Mamma? Minu esimeste nae-

ne on minu teise naese mamma?

Kilda. Mis sa ütled?

Oskar. Ma ütlen: Missüüri sa annat ei la-
sa temale theed viia?

Kilda. Anna! on praegu muud teha!

Werner (enesele.) Pea! Selle läbi saan ma
rõimaluse Sylviaga rääkida! (Kildale.)

Anna süia, mina viin thee temale kätte!

(Tahab kandikut tema käest ära võtta.)

Oskar (enesele.) Ei, seda ei tohi süüdistada!

(Astus nahele.) Ei! Laske mina võtan selle
näikese teenistuse oma hoolede! (Kõral kan-
diku teisest poolst kinni.)

Werner (Kandiku teisest poolst kinni.) Mitte minn-

gi hinna eest! See on minu kokkus!

Oskar (püües kuulida oma poole tõmmata.)

Ei! Ei!

Werner (naisama.) Minu! Mina!

Hilda (mõlema vahel seistes.) Te liikkate veel
tassi ümber!... Säh, papa, võta sinu! (annab
kandikutele.) Sael on selleks kõige rohkem
õigust!

Werner (Oskarile.) Kas kuulete! See ei ole üksi
minu kohus, vaid ka minu õigus! (Lähel
kandikuga ruttu viimesest ühest parem. p. ära.)

Oskar (enesele pahaselt.) Ära needud! Kõik läks
see temale ometi korda!

6. etendus.

(Oskar, Hilda, siis kohe pr. Kepmann.)

Hilda (mõeldes Oskarile.) Mis pärast ei tahtnud
sa lasta papal theid võtta?

Oskar (üks ikka veel parem. p. ühe poole võhis,
enesele.) Selle löbi võib minu terve plaan
nurga minna!

Hilda (inestades.) Oskar! Kas sa ei kuule?
mis siin on?

Pr. Kepmann (üks viimesest ühest parem. p.)

Oskar (pr. Kerpmanni silmadesi.) Ka! Wansinwoor
peab meid aitama. (kõnasti ja nutuliselt ppr.
Kerpmannile.) Auustatud proua!

Pr. Kerpmann (temale, lähidalt.) Mis te soovite?

Oskar (üks. nuttu.) Mingi nuttu sinna sisse!
(Kaitos esimese ukse päele põlvu. pool.)

Pr. Kerpmann (imestades.) Minu tütre tüppa?

Oskar (tungisalt.) Ja muudugi! Mingi me-
hi! See on väga tähtis!

Pr. Kerpmann (naqenne.) Mis päraast?

Oskar (poolra? just temale.) Wemmer läks piirgu
sinna sisse!

Pr. Kerpmann (chmatanuse.) Mis? Seda ei tohi
olla! (Tormas sisse.)

Oskar (enesele, kuna ta rõõmsalt käsi õõrub.) See
abi tuli parajal ajal!

Hilda (kes seda etendust imestades päält poetas
Oskarile.) Ütle mulle omi, mis see kõik peab
tähendama? mina ei saa mitte millest
aruu!

Oskar. Sul ei ole tarvis ka sellest aru saada!
Õied on isiklikud ja kodused asjad, mis

toimiks midagi korda ei löhe. (Maatals põrsait
epohemale poole.)

7. etendus.

Selma Oskar. Hilda. Werner, siis Anna ja
Sand.

Werner (toimas põhemalt p. hõlja ja huiusab riha-
selt.) Ka! see on juha liig! (Aras veel kord ukse
ja huiusab.) Sylvia! Veel täna lõhub teie ema
siit majast, või lõhub meie mõlemad siit!..
See jääb teie valida! (Wiskab ukse kõvasti kinni,
aga kuni ta eme ette söimas.) Wana pado konna!

Hilda (rohustades) Ära ennast ärita!

Oskar (Wernerile) Mis põnnist pidite te veel kord
abiellusse astuma?

Werner (rihaselt) O, uskege mind, ... mina ei
oleks seda ka teinud kui ma seda oleks aimas-
nud!

Anna (Anna tuleb keset sisse ja tontab.) Käivis Sand!

Sand (tuleb sisse.)

Anna (ära.)

Oskar (ruutu, rõõmsalt) Sand! (Läheb temale ras-
tu ja annab käe.) Hiimaks ometi!... Siidomest

tere tulemast! Kuudas su käsi on käinud?

Sand. O, väga hästi! (Tuutas Wernerit kum-
mandades.) Mu hävra!

Werner (lihidalalt ja külmalt.) Mu hävra!

(Pöörab taha poole põhemat kätt.)

Sand (eesle.) Papa Kerpmann ei näi väga-
hääs tüüsi olevat! (Lähel ette parunip.)

Werner (Hildale, kes teda rahustada katsus.)

Ei, ei! Jäta mind! See on kindel.

Hilda (päälle tunginult.) Armas papahalla!
palun sind!

Sand (kuulstades, eesle.) Papa? See on ka
tema tütar?

Oskar (Kes nende juurde on läinud, Wernerile.)

Teil on päris õigus, äiapapa!

Werner (Hildale.) Minu otsus on kindel! Kas

tema või meie! (Lähis Hildaga värsi kätaha
pohem. p. ävss.)

Oskar (sandab mõlemaid.)

Sand (eesle.) See on vist Kerpmanni noor-
reim tütar. Ta on väga kena! ella ävss
teadnud usugi et Sijevial öde on!

8. etendus.

Linn Sand ja Oskar.

Oskar (jällesisest üksik, üksik) Näed on
 paigasi, et ma Sandi oma nõusse saan.
 (Tulek ja siis Sandi.) Wabanda, sõber, et
 ma sind silmapilguseks üksi jätsin... see
 juhtusid parajasti siis kui meil väike pere-
 konna sekeldus esoli!... (Chates.) Ah, sa ei
 rõi enesele sugugi ettekujutada, kui äritatud
 ma juba mõnda aega olen!... Kõnikord ei
 tea ma isegi kas ma sind näin või mitte-
 näin olen... või kusagil hullumajas olen...!

Sand (naerdes.) Min i Kka! Sa liiald!

Oskar. Ei, ei!... Sa nägid praegu minu
siia!...

Sand. Ja! Tu näis näga äritatud olevat!

Oskar. O ja!... Aga müüd tuleb mulle alies
ma alies ma si tutustanud teid ju sugugi!

Sand. Seda ei ole tarris! Ma tunnen ju teid!
Ma nägin teid täna siis Sylviaga!...

Oskar. Õige! Sa rääkisid ju ka Sylvania, nagu mulle öeldi!

Sand. Sa olid väljakäinud!

Oskar (rahele). Õige!... Koh, siis sa tead küll juba kõik mis sinu äraoleku ajal sündinud on?

Sand. Sylvania jutustas mulle mõnda! (kahtledes.) Waene proua Kerpmann! Sinu küll teada vist koma taga ei leinanud?..

Oskar. Ah, armas sõber!.. Mul oli nii hämmeldit ma temast lohtisain! Ja nüüd korraga kiind hakkab õnnetus jälle päale, ehk küll teisel kujul.

Sand (imestades). So? Sa ei ole rahetuse juures siis suurt rõitnud? Su äi on vist ka niisama roostik inimene?

Oskar (nuttu). Minu äi? Just vasturassa! Ta on kõige parem inimene ilmas!

Sand (imestades). Mis üle sa siis kaebab?

Oskar. Meie ilaime ühelmeelil koos... saäl tuleb temale korraga hull mõte abietusse astuda! Kas sa niisugust lohtust enne kuulnud

Walter? Tema vanaduses!

Sand (enesele.) Ah! .. Papa Kepmann on jälle abielusse astunud? (Kõrasti.) Mis siis Sylvia selle kohta ütles?

Oskar. Sylvia lasi enese päale mõjuda... nüüd on ta aga väga õnnetu selle üle... (siidamiselt.) Ütle mulle, sõber, ... aga päris avalikult - Kas see sulle sugugi vahis ei ole seda kõike kuulda?

Sand (kõrastes.) Mulle? Ma ei saa sinust hõsti aru?

Oskar (rohkele.) Sa saad minust varsti aru saama! (Wõtab tema mõlemast käest kinni ja ütles äratatult.) Sand! Aunus sõber! Sa pead mulle ühte meelähäd tegema...!

Sand. Missugust?

Oskar (nagu enne.) Kas sa tahad minu elu päästa?

Sand (üllatanult.) Mida? Kuidas ma seda saaksin?

Oskar. Kõne aasta eest läksid sa meie juurest ära, sest et sa Sylviat armastasid... Eks ole?

Sand. Ja! Sa tead ju seda! Kas sellepärast minu päale ikka veel pahane oled?

Oskar. Pahane? Just vastuksa!

Sand. Kuidas?

Oskar. Sa nõgid Sylviat nüüd jolle ja pead küll jätkandama, et ta ikka veel nõrga oleks.

Sand. O, ja muudugi!

Oskar (nutuga.) Ei... ta on palju ilusam kui ta enne oli! Päale selle on tal veel hää süda ja palju häid naiselisi omadusi, mis teistel noortel täiesti puuduvad! (Lähel lähtise tagumise põkem. p. ukse juurde vastama Kas Keimer ei kuule.)

Sand (eneselt.) Missugune naimustus! Kõlja arstase abielu järele unistab ta veel oma naisest nagu elaksivad nad mesinädolates!

Oskar (tuleb jälle ette ja räägib saladuslikult.) Ja nüüd itle mulle - armastad sa Sylviat ikka veel?

Sand (inestades) Kuidas?

Oskar (nagu enne.) Ma küsin sinu käest, kas sa tead ikka veel armastad? .. Ja! Eks ole?

Küüdas oleks see ka teisiti võimalik? Kui sa ka vastu ajaksid, ei usuks ma seda siiski! Sa ei soaks mind isegi uskuma panna, et sa teda nii ruttu ära mõisid unustada!

Sand (iraka rohkem investaanset.) Utle mulle, sõber, mis sa oieti tahad saada? - Räägi emeti selgemini?

Oskar. Kuule siis minu plaani!.. Sa armastad Sylviat, ja tema armastab sind!

Sand. Mis sa ütled?

Oskar (kindlalt.) Ma ütlen: tema armastab sind! Sa põgened temaga ära... selle tõttu on lahutus kättesaadav... ja sina heidad temaga abielusse!

Sand (vaatab temale kahtlaselt otsa.) Mi - mis?

Oskar (räga suure ruttuga.) Ja muidugi!.. Ja siis heidad sina temaga abielusse!.. See on emeti väga lihtne!

Sand. Muidugi! See on väga lihtne! Sa tahad siis maksu mis maksab Sylviaist lahti saada?

Oskar. Maksu mis maksab!

Sand. Misspäraast siis?

Oskar (äritatult.) Sellepäraast et ma ei toharet
ta minu äia naarne on!

Sand (ikka rohkem kohkunud.) Sinu äia naarne?
- So... so!...

Oskar (nagu enne.) Kas see sulle selge ei ole?

Sand (järeleandis.) O, muidugi! Kiriid on
mulle kõik selge! (õnnele.) Ja on mõistuse
kaotanud! (Waastab temale kõwolt kaastund-
likult otsw.)

Oskar (jõtkates.) Ütle ometi ise! Kas ma wõi-
sin aimata, et minu naarest minu ämm-
sada? Ah, sõber! Missugune raske lөөk!
(Pühib käega üle otsaesise.)

Sand (teda kõik see argmurega waadeldes.) Seda
ma wõin juba arwata! (õnnele.) Oh sa waene-
kene! Ma pean temale igas asjas järele and-
ma! Kõdrameelsele ei tohi wasturääkida!

Oskar (kies jälle mõne sammuga taha poole oli läi-
nud ja nüüd jälle ette tuleb.) Minu päis ähwar-
dab lõhkeda!

Sand (nagu enne.) Seda ma usun häämulega!

(Enesele.) Muusika on ta mõistuse sassis aja-
tmad!

Oskar. Ma kartsin, et ma nõdrameelseks jään!

Sand (teda rõõhtides.) So? (Enesele.) Ta kartis
seda ainult! See on siidant lõhestas!

Oskar (tema juunde tultes.) Sa oled sii! nõmme!
Jassa teed mulle seda näikust meelehääd...
sueks ole?

Sand (ikka kaastundliku järelandliku häälega)

Wäga häameelega, wäene söber! Ma teen kõik
mis sa tahad!

Oskar. Ja mis proua Kepmannisse piutub —

Sand (kõhates.) Wäene naesterahwas...!

Oskar (jatkates.) Miipea kui ta sulle igarant
alõhele, anna temale heendipass! (Teel jalakõõli
pantomime.)

Sand (ikka järelandlikult.) Jseenesestgi mõista!

(Enesele.) Tal wäeskesel ei ole enam meeles, et
ta äärmis wõnuud on! (Panis käe Oskari õlale
ja küsis osarõõlikult.) Utle mulle, Oskar, ...
kes siis sinu arst on?

Oskar (imestades.) Minuarst? Mul ei ole arsti.

Sand. Ei ole? (Eneseli.) Tärras tule appi, tal
ei ole austi abigi. (Kõrasti.) Oh sa vnenekene!
Mul ei olnud aimugi, et ma sind niisuguses
seisukorras eest liian!

Oskar. Eks ole? (ohatei.) Mina ise ei oleks ka
uskunud, et asi niikaugele võiks minna!

9. etendus.

Endised. Mengel. Pärast Anna.

Mengel (tulib tagant parem. p.) Ah, sääl on ju
sõber Sand! (Annast temale käe.)

Sand (Kätt kostuvõttes.) Kapteni härra!... ma
rõõmustan, et ma teid jälle näen!

Mengel (lahkelt.) Kuidas tee reis läks?

Sand. Suurepäraliselt!

Oskar (Mengelile.) Ammas onu! Kõik lähelkõis-
ti!

Mengel. So?

Oskar (jatkates.) Ja, Sand on rõõus!

Mengel (inestades.) Millega?

Sand (Kaptenile mõrku andes.) Kõigega, Kapten!
Kõigaga!

Oskar (ikka ruttuga ja saladusrikkalt.) Ja

armastab Sylviat, ... ja põgeneb temaga ära!

Mengel (imestades.) Põgeneb ära?

Oskar (vittu.) Miks mitte?

Sand (rahele.) Muudugi! Miks mitte? (Teel
kaptenile märkisid.)

Oskar (nagu enne.) Ja põgeneb temaga Amerikasse
ja heidab temaga sõjal abielusse.

Sand (nagu enne.) Muudugi! See on väga lihtne!

Oskar (Mengelile.) On meil küll õnn, armas
õnn, et Sand just nüüd siia tagasi tuli!

Mengel. Kahtlemata! (Sandile.) Te teete mi-
nu üpejale sellega suure häätee!

Sand (tähelepanuvõetult pilguga Oskari peale.)
Õnnetu sõbra hääks peab kõik tegema!

Mengel (jätkates.) Mõtelge ometi seda seisu-
korda, oma naise väimees olla!

Sand (nagu enne.) See on hirmus!

Mengel. Ja mis proua Kepmannisse puutub.

Sand (rahele.) Ja, ma tean juba... Kiipe-
kui ta mulle igaroks läheb... (Teel jal-
hoobi pantomime.)

Anna (ilmus kestmisel uksele, Oskarile.)

Missugust veini soovite lõunaks?

Oskar (annab.) Ma tahan ise välja.

Anna. Hää küll! (ära.)

Oskar (Mengelile.) Tulge kaasa, armas onu!

Mengel. Häämeelega!

Oskar (Sandile.) Ma näitan sulle paar sorti,
(laksutab keelt.) mis sulle kindlasti maitse-
masaavad!

Sand. Seda ma usun!

Oskar (tahab minna.)

Sand (teda tagasihoides.) Ütle mulle päris
tõsiselt, sõber, kas sa Sijlvist enam ei armas-
ta?

Oskar (kindlasti.) Mina? Mis sa mõtled? -

Mitte põrmugi! (Kaardis kehtet ära.)

Mengel (tahab temale järele minna.)

Sand (temale järele.) Ainult paar sõna, kapteni
härra!

Mengel (sisima jääd.) Te soovite?

Sand. Kas see õige on, et Oskar oma naist
enam ei armasta?

Mengel (ruutu.) Oma naist?... Ja jumaldab

teda! (Läheb ruttu Oskarile jõule.)

Sand (marutab temale kohmutult otsa, enesele, kuna ta aegamööda ette tuleb.) Kiriid veel üks naine, siis lähem mina ka hulluks! Oskar jumaldab oma naist, kuna ta ise selle vastu vaidleb, ja mind palub ta temaga ärapögeneda, et ta mitte oma naise väimeis ei peaks olema!..

(Haaval otsa eest kinni.) Mu pää käib otse ringi... ma usun kõige parem on, kui otsekohe siit majast lahkum. (Haaval oma kühona jõule ringi.)

10. etendus.

Sand ja Hilda.

Hilda (tuleb pahum. p. lahtirest uksest, tagant.)

Sand (teda silmotis, enesele.) Ah! väikene Kerpmann! Ta on ise kena!

Hilda (enesele.) Papa ei lase ennast uskustada!

Sand (lõhnus temale.) Subage, et ma ennast tutvustan: Minu nimi on Sand!

Hilda (kummardades, lahkum.) Ah! Ma olen Teie nime juba sagedasti kuulnud. Oskar armastab teid väga!

Sand. Mina olen üks tema vanematest sõpradest! (kohitsedes). Ma pean tunnistama, et ta väga muutunud on.

Hilda (kuulutama jääd). So? Te leiate seda?

Sand (nagu enne). Mis on siis teda öieti nii pöütanud?

Hilda (kohitsedes). Pöütanud? Kas ta siis pöütatud on?

Sand (järelondis). Ma loodan, et see möödaminex on! ... aga tal on rahu ja hoolitsemist tarvis! Kas ta nüüd ehk liiga palju tööd teeb?

Hilda. Ei!

Sand. Mis siis tema „Ariadne“ teeb?

Hilda (rustu). Tema „Ariadne“? Tal on üks „Ariadne“?

Sand (naeratades). Ja muidugi! Kas teie sellest siis midagi ei tea?

Hilda (murega). Mitte sõnagi!

Sand (naeljatades). See saab siis küll üks neist tühja saare pääl üksi ja mshajastunud olema!

Hilda (nagu enne). Mis Ariadne see siis on?

Sand. See on suur oper, mille komponerimist
ta juba mitme aasta rest algas, aga ilma et ta
isimesest raatsest korigemole sai.

Hilda (rahustatud) Ah ee! Sellest ei ole ma
kunagi midagi kuulnud!... Kustju et ta nii
hõbe komponerib, tal on tõesti annet!

Sand (naeritades) Ei tea, ... mis mina niid
tema tödest tunnen..!

Hilda (nature haavalt) Kas teie muusika mees
olste?

Sand. Ainult asjaarmastaja.

Hilda. Ma näitan teile ikte tema viimastest
töödest, see on väga ilus. (Lähel klaveri juurde
ja otsis nootide hulgast.)

Sand (teda vaadates, enesele) Ta on tõesti
väga kena!

II. etendus.

Endised. Oskar.

Oskar (Kõne veini pudelilega käes, tuleb keskelt, rõõm-
salt Santile) Ma loon siin muu seas pudeli
Roedereri, mida me laua juures sinu terve-
seks ära joome, sinu tulevase õnneliku abielu

pääle... (Astul, temaale õige ligidale, poolkoljusti)

Sylviaga!

Sand (ensesele) Ta jääb oma hullu mõtte juurde. (Oskarile südamekust) Ütle mulle, Kas "tema" nõuus oleks, mind omale meheks võtma? (Waadab selle juures kõwale Hilda otsa.)

Oskar (poolkoljusti) Sylvia? Muidugi!

Sand. Ei mitte, ma vägin tema öest.

Oskar (imestades) Missugusest öest?

Sand (Hilda pääle näidates) Koh, sellest kenast niist sääl!

Oskar (naerdes) Haha! See on ju minu naine! (Kahtatades ähvardades) Ah sina parandamata Don Juan! Kas sa mulle jälle tee pärale risti ette tahad tulla? Ei, sõbrake... sellest ei tule midagi välja! (Sähel naerdes kowiga toha parem p. üm.)

12. etendus.

Hilda, Sand, siis Oskar, Mengel, Sylvia, ja pr. Kerpmann.

Sand (ensesele) Kinnus! Kinnus! Oh sa helde tauras! Kuni kaugele tema raimuhaigus

justa on läinud, et ta seda noortütarlast oma
naiseks peab!

Hilda (Kes selle aja sees nootide hulgas otsis, teeb
nüüd ühe noodilike lohti, enesele.) Ah, siin on
see Baccavola! (Pühendust pooleks, justsi luge-
des.) „Minu väikese, armsa nassukesele!“...
(rõõmselt.) Kuu ilus see kölal! (Kõvasti Sandi-
le) Waadake siin seda, hävra Sand! Kaste
ei oleks nii lõhke ja ei mängiks muile seda
ette!

Sand. Hämmeliga! (Kõtkah noodilike, enesele,
kuna Hilda klaveritask.) Ah! See on
Baccavola... Koh, see ei ole küll uudis! —
Sylvia laulis seda väga hästi! (Etus, kes-
neri ette, preluderis ja laulab siis Hildaga, kes
klaveri kõvale on seismad ja nootidele rõhki-
kaasomängidis.)

Tuul purjeid paisutab

Laev merel kiigub,

Õõ ilma kaisutab —

Laev laestel kiigub.

Oskar (tuul muutis paari p. rõhkudes, enesele.)

Mis ma kuulen? Minu Barcarola? ja Sülvia
via on sääl kõrval toos! (Naistas, ette põhemi)

Sylvia (laulab põhem. p.)

Teejuhiks mul on silm.

On elureedel!

Sand (mängib edasi.)

Hilda (üllatunud kuulotes.) Mis see siis on?

Kes sääl siis minu Barcarolat laulab?

Oskar (Kimbatus.) Mististi Anna! (Täiskas
jalaga tooi pihtra, mille pääl Sand istub.)

Sand (ei saa sellest mängist aru, kisis.) Täss?

Käo küll! (Mängib edasi.)

Sylvia (laulab edasi, tuleb aga lauldes aegamööda
sisse.) Ja mis ükskõik mis ilmu

Mind õnneteedel!

Tra - la - la - la!

Hilda (Sylvia nähes.) Mis? Sülvia tunneb
seda Barcarolat?

Oskar (meeltäheites.) Oi jah!

Pr. Keppmann (on pruugi tüdruksõbraga tagant, kultu-

rest üksist põhem. p. sissetulnud, laulab rehvaimi
kõrre, kuna ta Sandi selja tagant kerketele.)

Tru - la - la - la!

Mengel (on, korv seinipudelitega Käsi, Kestkest sisse-
tulnud ja laulab ka vabaini Kaasus.)

Tru - la - la - la!

Hilda (inestades; iheetsast teisest otsa wadates;
hüües.) Keel ka? - Igaks tunnis seda laulu?

Oskar (hüritatult, enesele.) Nüüd on asi nägjas!

Pr. Kepmann (Oskarile.) See on illeildeste ainsu-
kene kõllik laul, mis Teie komponerinud olete.

Sand (jätab häkitselt oma mängu poole, kuita
pr. Kepmanni häält kuuldes, kargab püsti, piirab
ümber ja taganeb hirmunult.) Proua Kepmann!?

Pr. Kepmann (temale; näge sõbralikult.) Tere tu-
ksmaist, häwia Sand!

Sand (temale tahtanut otsa wadates.) Teie ei
ole siis mitte surunud?

Pr. Kepmann (näga kõrvalt.) Surunud? mina?...
Mis teile meelde tuleb?

13. etendus.

Endised. Wimmer.

Wimmer (tuleb tagant põhmi. poolt.) Mis siis siin
on?

Hilda (aritatult Sylvia.) Teie tunnete seda
Barcarolat?

Sylvia (noodilokte kättesõttel) Muudugi! See
pühendati ju minule!

Hilda (tema käest noodilokte äärsõttel) Teile?
(Pühendustlugedes) Minu näkese, armsa
naasukesele! (Oskarile) Sul on ju ometi
üksainu naene?

Werner (rahele) Auralarasti!

Sand (Kitsale) Ja muudugi! Teie öde!

Hilda (inestades) Minu öde?

Sand. Ja! Sylvia!

Hilda. Mis?

Oskar (kis juba ammugi on katsunud Sandi rai-
kima sundida, temale rihastelt) Ole ometi rait!
See on ju eksitus!

Sand (pr. Kepmannile, kuuldaralt) Temal on
netul ei ole enam meeles, et ta nelja aasta eest
teie tütreaga abielusse astus!

Werner (nutuga Oskarile) Mis? Teie astusite
Sylviaga abielusse?

Oskar (meeltäristes, väljapokratades) Ja, ja, ja!

Werner (utuga.) Ja on siis teie naine?

Oskar (nagu enne.) Ei ole! Ja oli minu naine!

Meie oleme lahutatud!

Hilda

Werner } (Korraga) Lahutatud?

Sand }

Oskar (Werneriile.) Ma tegin kõik mis võima-
lik, et teie eest seda varjata, et Sylvia minu
naine oli, ... ja nüüd tuleb see lobasum (Sandi
pääle näidates.) ja patral kõik võlja!

Sand. Mina ei teadnud sellest lahutamisest ju
midagi!

Werner (puustatult.) Sylvia oli teie naine?

(Trihaselt pr. Kepmanni poole pöörates.) Ju teie
ütlesite mulle, et teie esimene naine ei surnud
on?

Pr. Kepmann. Ma ütlesin seda teie rahusta-
miseks!

Hilda (mitte.) O, missugune segadus.

Mengel (Hildale.) Rahustage ennast! Ainult
juhus on selle segaduse juures süüdi.

Hilda (Oskarile.) Meie peame siit majast

Kohu lahkema!

Oskar (pöörab Kildaga ukse poole.) Muidugi!

Werner (nendele vastu astudes.) Ei, ei! Teie jääte siia! Meie kohus on siit lahkuda. (Sylviale.)

Walmistage ette, me söidame neel tänna öhtu ära.

Sylvia (pr. Kepmannile.) Tule, mamma!

Pr. Kepmann (ette tuleks.) Mina olen valmis!

Werner (Karmilt.) Subage! Mina söidan oma naisega üksi!

Sylvia (Wernerile.) O, ei, mu hävra!

Pr. Kepmann (ägedalt Wernerile.) Te tahate minult mu tütarit ära võtta?

Werner (lihidalt.) Ja muidugi!

Oskar (pool valjusti Wengelile.) Pange tähele!

Pr. Kepmann (nagu enne Wernerile.) Ja teie arvate, et mina selleks oma lüha annan?

Werner (Karedalt.) Ma ei küsi seda sugugi teie käest!

Oskar (pool valjusti pr. Kepmannile.) Ma ütlesin ju: ta ei kardaks teid.

Pr. Kepmann (niisama temale.) Oodake aga!

(Poolraljusti Sylviale.) Ole valmis! Kuu ta
käär minu vastu ühes tõstas, ... siis tule sinu
kohale ja võta lõõk vastu!

Sylvia (naisana temale.) Saan aru!

Pr. Kepmann (väljakutsuvalt Wimmerile.) Ma ütlen
teile, et minu tütar minu juurest ei lahku.

Wimmer (ägedalt.) Seda saame näha! ... Seadus
on minu poolt!

Pr. Kepmann (pilgatsi.) Mis seadus sulle korda
läheb.

Wimmer (karmuõritusega.) Ma annan teile nõu
mind omia tähendustega rahule jätta!

Oskar (poolraljusti ja äsitaades Wimmerile.) Kii on
õige! Ärge andke järelle!

Pr. Kepmann (Wimmerile õige ligidole minnes.) Teie
olete üks naru!

Wimmer (rihaselt.) Madam!

Pr. Kepmann (teda meesega äritades.) Wilets arugiis!

Wimmer (ähvardades.) Waikege, wõi ma —!

Pr. Kepmann (temale ikka ligemale minnes.)

Aoh? Wõi...?

Oskar (poolraljusti Wimmerile.) Ikka edasi!...

Inna edasi!...

Werner (pr. Kepmannile.) Wõi te kohetsete seda.

Oskar (Wernmile.) Bravo!

Pr. Kepmann (pilgates.) Hahaha! Mina ei kanda teie riha!

Werner (rihaselt.) Mitte? (Tõstab käe.)

Oskar (rõõmsalt enesele.) Wiimaks oneti!

Werner (kätt rajuda lastes.) Ei! Parem on kui ma teil tee päält eest lähen! (Pöörab kõrvale.)

Oskar (petetult, poolraajusti Mengelile.) Oho!
See ei olnud meie kaup!

Oskar ja Mengel (laavad Wernerit jälle ette.)

Oskar (poolraajusti.) Teie ei tohi järelle anda!

Pr. Kepmann [Wernerit pilgates] Hahaha! Ma ütlesin ju, te olete arupidiks!

Oskar (Wernmile.) Edasi!

Werner (ühraudades.) Oota sa peletis! Seda pead sa kohetsema!

Pr. Kepmann (rihaselt kõneldes.) Ta nimetab mind peletiseks! Säh sulle selle eest!

(annab temale kõrvalepsu.)

Hilda (isa poole nutates.) Papa! papa!

Werner (murest äras.) Ha, juurdoline! (Lõpe poole
Kepmanni poole, kes aga tagasi astub, nii et Syl-
via, kes rohkem astub, löögiemale last.)

Kõik (Karijatarad.) Ah! (Tegevus iseseisuse
mõjuga.)

Oskar (rõõmsalt Hengeline.) Wiimast omati,
see maksis aga palju raha!

Pr. Kepmann (lärmitsedes, Wormile.) Ha! Teie
julgesite minu tütarit liita? (hõtab Syl-
via ümber, et kaitsetes kinni.)

Werner (Sylviale.) Ma ei tahtnud ju seda!...
Sylvia, andke mulle andeks!

Sylvia. Jätke mind!

Pr. Kepmann (Kätt Wormeri poole ülestõstes.) Taga-
negi! Teie olete oma naist lõõnud! See on la-
hutamise põhjus! Seda seadust tunnen ma
karrapäält!

Oskar (pilkoralt Hengeline.) Seda ma usun!

Pr. Kepmann (Wormile.) See lõõk läheb teile
kallis maksma!

Oskar (nagu enne.) 50,000! Lõõk löögi vastu!

Pr. Kepmann. Homme kohe anname lohkutami-
se kaektuse sisse!

Werner (pohaselt.) Minugi pärsast! Mul ei ole
midagi selle vastu!

Pr. Kepmann (Sylvia) Tule mu laps! meie loh-
kume sellest majast, kus riik südameka mees
sind peksab.

Oskar (Mengelike) Meid sõnu ei kuule mu
isimest korda!

Sand. Kas ei võiks mulle see auru osaks
sõruda, teid sasta ja kas ei tahate minu
kätte alla astuda?

Sylvia. Häameelega!

Pr. Kepmann (Sandile) Ja! Teie kaitse võ-
tame tänuga vastu!... Me tuleme teiega
kaasa kuhu tahate.

Oskar (pilkavalt rahve) Isegi Brasiiliasse.

Pr. Kepmann (temale) Miss mitte? Saäl
elab ju minu kadunud mees, kes neelgi-
tele baritoni laulab. Ma röömistan teda
jälle näha. (Lähes Sylvia ja Sandiga
keskestõrs.)

Oskar. Siis pääseb Sand riimati neel
omast ämmast.

Werner (Kuna ta mõlemile kätt annab.)

Taevale tänu, meie oleme juba pääsnud ja
oleme jälle oma keskel!

Mengel. Täitsa ilma ämmata!

Eesriie Langel.

Höpp.

